

Zvaigždē

SANVAITINIS LAIKRASČIJS.

Nr. 15

BROOKLYN, N. Y., 16 D. GEGUZIO (MAY) 1901M.

ENTERED AT THE POST OFFICE AT BROOKLYN, N. Y., AS SECOND CLASS MATTER, MARCH II - 1901.

Metas I

Proto mažėjimas.

Išsikelkime ant deszimto ar keturiolikto Eifel'io Paryžiuje augszto bokszto ir meskime akį ant viso miesto su visais jo pariescziais. Matysime kilanczius isz kaminų dumus, tai fabrikai; tai vietos, kur visoki iszdribimai prasideda ir pasibaigia, vietos pilnos žmonių esybių — surukusių, pavargusių, susilpusių, bet dirbančių be atvangos, daugiausia nemislijanczių apie savo sunkų darbą — dirbančių mechanizkai.

Klausymas tada kyla: kokiam padėjime randasi tų sunkiai dirbančių žmonių protas, žmonių, dirbančių vien rankų darbą? Czionai atsakimas labai trumpas ir aiskus — žmogus, statantis savo paskutines pajegas, suvis užmiršta apie savo protą. Misly jo toli yra nuo jo rankų, ir jei apie ką mislija, tai tik kad greičiau susiegtų fabrikas ir greičiau pasibaigtų tas sunkus dienos darbas. Užmirszta tada protas ne dirba: pereina nuo vieno darbo ant kito be jokios atydos, žodžiu sakant, pelyje — mažinasi.

Toks proto delei nedirbimo mažėjimas, yra ne tik pas fabrikų darbininkus, bet abelnai pas visus žmones, užimtus rankų darbu — darbu mechanizkū.

Jeigu apleisime Paryzianus dirbtuves ir prisiziuresime žmonēm ant gatvių, jei žvilgtersime į krautuves, bankas, apgyneų arba advokatų kantorus, sudus, mokslaines ir akademijas, tad pamatysime suvis naują žmonių skyrių, suvis nepanaszų į anuos suodinus fabrikų darbininkus. Czionai niekas ne dirba mechanizkai, bet kožno kaktą surankta, antakiai sutraukti — praeivį labai retai pažinstā.

Kas darosi su szitais žmonėmis?

Szitie žmonės dirba smegenimis, protu. Visos jų proto pajegos yra isztemtos, idant atrasti kokią priezastį, pasivedimo ar pramonystės, kad sunaudoti gamtos pajegas prie to ar kito iszdribimo, — kad iszleisti vieną ar kitą gamtai paslaptį, kurių ji tokią daugybę turi. Ir szitą regyklą turėsime kasdien, per visą isztisą metų. Ir vėl tada kyla klausymas, kokiam padėjime yra protas szitų, be atvangos protu dirbančių?

Blogam! skamba iszmintingo atsakimas. Protas perdaug dirbantis, be atsilso, eina silpnin, mažinasi, teip kaip perdaug isztempta struna, gražiai isz pradžių skamba, bet greitai susilpnėja ir truksta.

Bet apleiskimė abejus minėtus darbininkus, teip silpninanczius savo protą, o prisiziurekime tiems, kurie, turėdami isztekliaus, nereikalaudami teip sunkiai dirbti, rodosi galėtų savo mechanizką darbą sujungti su protu ir teip isztobulinti savo iszmintį. Ir ką-gi matome? Tą patį, ką ir pirmuose atsitikimuose, arba da blogiau! Szie, turėdami ir protą ir laiką, suvis nevaldo savo mislių. Jie apie nieką nemislija tikrai ir todėl persikelia daiktas nuo daikto, neapture-ję jokio įspudžio, ir szito teipgi negalime vadinti proto atsilsiu ir augimu, bet turime vadinti silpnėjimo ir mažinimusi.

Biedni mislinti neturi kada; turtinigi nenori ir szitai visa priezastis proto mažėjimo.

Paimkime, paveizdon, vaiko auginimą: kiek tai svarbių dalykų turi jo tėvas svarstyti: kokios apielinkės turi itekmę ant jo sunaus? Kokią mokslainę

jis turi lankyti? Kokius draugus jam priduoti? Koki principai turi buti jam į szirdį įcziepinti? Kaip jo sveikatą gerai užlaikyti? Kaip geriau jo pajegas, jo protą iszdirbti ir t.t.

Szitoki ir jiems panaszus klausymai sutinka kiekvina tėvą, bet kaip tas tėvas juos apsarvato. Biednas neturi kada, turtingas rupintis nenori ir teip viskas liekti — vaiko protas nesilavina.

Tas pats dedasi su mūsų ypatiszkų nuomonių ir paziurų iszdribimu. Kiekvienas isz mūsų jaučiasi užgautu, jei jam kas pasakys, kad jo pažvalgos ne yra jo locnos, bet yra tik atkartojimu svetimų nuomonių, vienok kaipgi nedaugelis galės pasigyrti savo locnos pažvalgoms, kurias įgijo, iszdirbo per skaitymą, klausymą, palyginimą, tyrinėjimą, žodžiu, per savo protą darbą!

Tankiausia atsitinka visai prieszingai. Daugelis tarpu mūsų lietuvių, priėmė savo pažvalgas ir nuomones, kaip tai sako, „isz antros rankos“; nuo savo vadovų, nuo tų, su kuriais gyvena, o kuriuos už mokintus laiko, nes tie daug moka sznekėti. Jeigu Dr-as Szliupas pasakytų, kad už poros metų evoliucija tiek padarys, juog katės lekios, o szunes koncertus duos, į tą mokslą akli jo pasekėjai, be abejonės įtikėtų ir kaipo didžiausią iszmintybę visiems garsintų.

Tankiausia atsitinka, kad užkvistas, idant savo nuomones paremtų, priveda argumentus savo vadovų, kurie tankiai yra kuoneiszmintingiausi. Toki žmones suvis neturi savo nuomones, savo pažvalgos, jų protas yra sumažėjęs ir jie yra akli svetimų klaidų vergai.

Jeigu norime savo nuomones ir pažvalgas turėti, privalome viską *abipusiszkai* apsarvstyti. *Jurinukas.*

MISIONIERIAI ROSIJOS „SZVENTOSIOS“.

(ISZ LANSKAJOS).

I.

Netoli nuo istoriško ežero Svitezi tarp nepereinamų girių buvo didelis valsčius vadinamas Vilkinė. Laimės jai nestokavo. Kad palcido žmonės iš vergijos apie ją rupinos trys nemažai protingi vyrai: komisorius, vaitas ir žydas, kunigaikštis gėrybių valdytojas. Vieni bė tarp jų buvo pasistebėtina. Vieni bė buvo tarsi mažas žmonių burelis atskirtas nuo visos žmonių giminės baloms, didžioms ir tankioms girioms, upe kuri pavasarį patvinus užsemdavo didį žemės plotą, ir nemažą tolybę nuo didžiosios valdžios. Pagal ten gyvenančių žmonių nuomonės komisorius buvo labai didis ponas ir viens, tik karalius buvo už jį didesnis, o jį žinoma, „Dievas augštai, o karalius toli!“ Komisorius redė ir rundijo, rinko pagalves ir ėmė į kareiviją; be baimės ir atsakimo ką norėjo tą darė su kaimiečio žmogaus turtais ir lacnasčia; ir jei kurio visai nenuvargino, tai jo buvo gerumas. Rėdimo budas laikui slenkant paliko pasistebėtina prašmutnus. Kad netikėtai neužkluptu nelaimė nemokančių pasirašyti viršininkų (starosta) zenkliai laikėsi valsčius rėdybos namuose. Nekattą jais tvirtindavo tokius tarsim susirinkimų nusprendimus, kurie matomai buvo atžagari žmonių reikalams, ir baisia prievarta. To negana tie patys ženkliai globė ir neteisybė. Buva teip, ištiesų buvo. Vyriausis visų tų miestelių ir kaimų valdonas buvo jo mylysta kunigaikštis Falkenstein. Žinoma žmanės jo nekados nėmatė. Buvo tai esybė, kuriai ant žemės nereikėjo neatbutinai gyvyoti, idant jos vardan rinktu muitą lieptu atlikti priderystės, nuspreatu rykštes ir ką norint atlikti paveltintu. Kaimietis žmogus žinojo tik, kad rėdui užlaikyti ant visų ponų paskirtas yra komisorius. Pas jį buvo visa jų teisybė. Žmonės dirbo ir mokėjo paga aus neklusdami kam dirba? už ką moka? Kad paleido žmonės iš vergijos teip buvo visur, teip ir Velkinėje.

Žmonės mėtai po metų nuvargo ir negalėjo pagaliaus suprasti kodėl jie nyksta; užtai žydas kunigaikštis gėrybių valdytąjas, kurs siurbė iš kur tik galėjo, nemažai pralobo — tiesą pasakius ir Sidor'as Tarosevčių Kulak, vaitas, jau pastarė dvejus namus, nusipirko maluną, įsirengė net daugiau kaip dešimtį jungų jaučių; tiesa Petras Ivanavyčių Lupinskij komisorius jau ketino pirkti didelį dvarą (vėl su geroms pievoms, girioms ir kitokiais geros ukės privačumais). Vis tai galėjo į žmogaus kaimiečio širdį įdiegti įvairius sanprotavimai (misliis), bet geras tėvas Aleksandra velijo kentėti žmonems, minėdamas, kad kada už vargų ant žemės gyvenimą bus užmokėta dangaus karalystėje..... raštininkas bauginio įstatymais (zokonais).....niekas nieko nesakė. Ta vienog tylą nebuvo tikrai tylą — panaši ji buvo į nutilimą gamtos prieš audrą kada vienas užsispyrimas padaro didį sumišimą.

Ant kalno tarp klampynių žalių Vilkyinės pelkių (balų) tarsi saža smiltynėje, stovi kaimas Sosnowka ir keletas pušių, kurių kasžin kodėl neišvertė vėjėi ir paliko aštrus valdono kirvis. Yra tai kampas kur nekada nenukliudavo jokia valdžia, kur žmonės teippat tamsus kaip pirmuose pasaulės amžiuose, kur nėra nė tiltų, nė kelių nė keltų, kur rudenį ir pavasarį, kad balos užplusta ir upės pakyla, žmogus su artmesniųjų kaimų žmonėmis negali suciti. Jau temsta Sosnowkos maž nebeatomata. Vėlus ruduo. Tiršta migla mažina ir teip mažą rudens dienos šviesą. Išilgai mazo kelio stovi cilia žemų ir vienodų triobų su mažyčiais langeleis, pro ku-

riuos tik matovs šviesi saulė. Vykte, kas čia? ar žmonių butai ar galvijų tvartai. Ar čia galima gyventi? ar čia kas ką dirba — ar linksminas kada narint? O jug žmogui pasilinksinti reikia. Be linksmybės teipai kaip be darbo, miego, valgio ir rupestių negalima buti. Kaip čia žmogus rimsta? Jau visai sutemė. Kur—ne—kur po butus pasirodė žiburei, ir nušvietė apsimilkusias sienas vargo butų. Visi čia lygus—visur matoma vargas ir žiuri į akis. Apdanga, valgymai, išblīškė veidai ir vis ką tik užgimęs išvysta ir miręs paliekta, liudyja apie vargingą gyvenimą. O vienog tai bausis ir pusplikis vargas tai speka be galo didi, kuri amžius penėjo, girde ir dengė didžias dykaduonių minias, pats budamas visada tamsus, nusizėmėjęs šiek tiek prisidengęs ir maž alkanas. Ta speka mokėjo tik duoti ale pati užtai nekada nieko negaudavo; tie šurkšči šarkai ir kiauros vyzos delto tik buvo, kad amžius dirbdami iš savo darbo nekada neturėtu jokios naudos ir girdetu gudrei pertikrant, kad žmogus nieko neturi delto kad nieko nemoka ir delto nieko neturi. Teip tiesa delto nieko nemoka, kad neturi. Kaimo žmonės kaip: žmonės viena tik turėjo priderystę: mokėti visiems neklusiant už ką moka, nes ir už tai kad nemoka ir už tai kad kiti daugiau už jį moka ir už tai kad ką norint netyčia išmoka..... mokėjo lenkti galvą ir sake ačių. Mokėjo visada buvo skolingais ir išsimokėti nekada negalėjo. Iki vėgų buvo mokėjo savo ponui, kurs turėdamas jį už tiek tik temokino kiek žmoniškumas reikalavo. Kodėl? kad jis teippat kaip galvijis darbo trauktu pono jungą nepaliktu gudresnis. Lygu tik išsikliudė iš vergijos nasrų pradėjo mokėti perdalinius žydas ir pasiturintiems žmonems savo senovės broliams. Lauke jis malonė, bet visur susitikdavo nelaimė! Girdėjo jis tiesą pasakius, kad surašyta įstatymas (prova) kuri paėmė jį ginti, bet nelaimė kada tikėjo pas juos jieškoti globos visada jie jį nukaldindavo; kiekvieną reikalą užbaigdavo bet pats komisiorius arba rykščių smugei, kur buvo paskirta tiesoje už nusidėjimus. Trumpai sakant žmogus sanprotavo, kad įstatymai nemaloni ir jautė matomai, kad jį plaka.

Bet gana kalbėkime apie Sosnovką. Nuo Sosnovkos lig apskrčio miesto (pavieto) buvo 150 viorstų, kiti miestai buvo dar toliaus, o į Balotinską rėdybos miestą, kur gyvenno valdžia daugiau kaip 400 viorstų. In atžvilgio įtikėjimą gyvenno čia katalikai, gudai, žydai ir unijotai kurių buvo ne daug. Ilgas net du viorstu kaimas ne kuom nesiskyre nuo kitų kaimų. Kaip ir kitus to kampo kaimus tankiai aplankydavo ugnelė, ledai išmušdavo javus ir giedra uždiovindavo žemę. Žmonės gerė sudrumstą balos vandenį, kuris vasarą užaugdavo švendrems, o rudenį pavirsdavo į purvyną. Bet užtatai, kaip gerame kaime, viduryje riksojo „karčiama“ ir ant galo kryžius su stogeliu. Tai buvo katalikų. Gudai turėjo mažą cerkvėlę perdirbtą iš baznyčios. Žinoma perdirbo ją kamiorius, vaitas ir žydas, kurie paskui be jokio skyrus naudojosi kaip kas mokėjo. Cerkvė buvo toli, sosnoviečiai tik metinę šventę į ją susirinkdavo idant vienu kartu atlikti visas įsakytas tikėjimiskas apeigas t. y. prie didesniųjų ir garsesniųjų šventųjų altoriaus uždegtų laibą geltoną vaškine žvakę, pasimelstu už mirusius ir gyvuosius, švinsivieniatvotų ir pakrikštųjų gimisius kudikelius. Čia vieną kartą ant metų sudėdavo ant kantraus tėvo pečių naštas nusidėjimų ir vėl be baimės paleistviudavo per visus metus. Kada nekada klausydavo pamokslų, kurių nemaž nesuprasdavo ir ramus sugrįždavo namo... kaikada, bet labai retai k. a. atlaidų dienose ir iš turgaus be pinigų. Šv. Jono kryžius buvo katalikų, cerkvė gudų, karčiama visų. Ant karčiamos durų buvo prikalta lenta su virstančiomis iš taurės alaus putoms. Karčiama buvo linksmybių vieta. Išnaikinkime karčiama — kur tada dėsīs žmogus? Jug jo vienatinę vieta

kur kartais įkaitintos galvos, kartais visai be nuomonės užmirdavo apie mūitus, pagalvės, ugnį ir kitas nelaimės. Tiesa čia žmogus prarasdavo protą, bet buvo ramus! Kad buvo tai apie ką noriu jums priminti Velkyne rėdė: kamisorius (Piotr'as Ivanovyč'e) Lupinskij's, vaitas (Sidor Tarasovyč'e) Kulak ir kumigaikščio gėrybių valdytoj žydelis Mauša Caplik.

II.

Kamisorius Lupinskis laike kliuvo į Lietuvą. Keletą metų atgal netikėtai čia priklydo daugybė gudų. Lietuva buvo tada kraštas kur nieko nebijant galima buvo pasivaidinti ir kaip patikti žmogui ir uždėję ant galvos garbės vainiką pasakyti „surasinome“. Čia traukė visi, kuriems namie buvo ne gerai; kurie neužsipelnydavo paaukštinimų, geros vitos; didžio užmokesčio; kuris užmanymų neklausydavo, kurie prasiskolino ir negalėjo išsimokėti. Pludo žmonės kaip vanduo jurių pakraštije, trokštantieje linksmybės ir nususe, apsvilę ir viliojei — visi vylės pralobti nei vienas nuplūkti. Daug buvo pašauktų, bet mažai ir išrinktų. Patraukimas buvo stebėtinus — ir rupindavo pagaliaus visai apsiknopusius ir tinginius — tinginiai ir apsikniaupėliai maž nevisi čia atklydę palikdavo labai vikrus ir protingi. Ne ilgai trukus tą kraštą paveiktį stengėsi visi. Nekurie teip įniršo, kad visas painijas tas padaryti paskaitė už žuniškus savęs nuskriaudimus. Nėgana to pats pakėtinimas keliauti į vergų šalį buvo teip didis — kaip jie sanprotavo — kad už jį nekada kaip reikiant negalima užsimokėti. Norint čia važiavo maž mokytį, o kada nekada visai tamsus, tinginiai kurie namie nerasdavo darbo, skolininkai kurie už metų kitų geide užsimokėti, goduliai kurie lupo pinigų — vienog visi sakę esą gero darytojai ir kaip įmanydami rupinos užmokėti už savo didžius darbus. Tiesa nekuriems užmokėdavo gausiai valdžia — bet daugumas nelaukdami, mylystos iš augšto pats sau mokėjos. Teip ir išpuola, nes čia buvo radingų vieta žmonems gudriems ir drąsiems. Viskas buvo galima: nusipirkti žemės kąsnelį be skatiko, neužmokejūs už mišką parduoti už pinigų, įkisti liežuvį kur nereikia, išmilyti šau kokią patinka pravarde, pralobti nuvarginus žmones ir vis tai padarius palikti nekaltu kaip mažas kudikis. Pasirodimo nereikėj jokio — bile tik atkludavo iš Rossijos ir pasisakydavo, kad pravoslaunas (stačėtikis) tuojau gaudavo vietą. Iš čia aišku kaip nedorų žmonių minios atsibaste į tą nelaimingą kraštą. Kaip daug melagysčių, paleistuvysčių, apgavimų ir morališko pažeidimo čia pasklido, kad atsibaste tos didžios alkanos minios. Kaip vilkai bėga čia užimti iš-tremtų vietas. Bijoti ko nebuvo. Apsirusinimas ir įveisimas prašmatnaus tikėjimo jiems netik neužgynė tai daryti ką religija ir teisybė užgina, bet padrąsina ir tai atlikti kuo ir pati visų vienybė (suvienijimas) nusikrato. Laikas buvo patogus reikėjo kalti geležį iki karšta; todėl gi kujijs užė ant priekalo iki neliko ko kalti.

Tada viskas mokėjo ir visur buvo galima pasinaudoti; kiekvienas valdžios paliepimas, kiekvienas išgynimas davė ne mažai naudos. Ant galų galo ir tai kas užginta gerai užmokejūs galima buvo daryti. Buvo tai valanda kada audra ką tik nutilo ir žmonės pradėjo laukti ateinant geresnių laikų. Nuo rytų paputė kitas vėjas. Visupirmu viskas persimainė. In vietą senosios valdžios kliuvo kiti žinoma su savotiškais užmanymais. Seniaus budavo, kad toks ponas atvažiuodavo visi žinojo ko atvažiuo ir ok jam reikia — abejojantį nebuvo — paimdavo ir duodavo teip viskas pasibaig-

davo. Toki ponelei lanknavos į pavestus jiems miestus ir be baimės imdavo kas jam kiek zadeta ir nieko neziurejo. Netikėtai viskas kitaip virto činaukninkai iš nežinių pradėjo landžioti visur. Žiurejo, svarstė ir minėjo teisybes nuspendimus; o vienog kaip buvo ir teip pasiliko neteisings svarstyklės, negeri saikai nereikalingai kimšo pinigūs. (Pinigų duodavo du kartu daugiau). Paskui atėjo daugybė kitokių ponų. Didžiausis darbas buvo išnaikinti tai kas pagal jų samprotavimų buvo nereikalinga pasiegti kitą seklą ir laukti aprupinimo užauglio. Tuom tarpu ponai kaip užkeikti, šelo po savo rumus, apjakinti šep jau žmonės peleido nemažai užmanymų (kierunkow.....) kuriuos atsiųsdavo augštesnėji valdžia o gudrus žydai gerai numanė kam bus geriaus su atyda pradėjo mokytijs gudiškai kalbėti. Tada į pažadėtą žiamę atvyko Lupinskij. Tokių žmonių čia tada labai reikėjo ir greit jie gaudavo geras vietas. Mažas miestelis rodė juo tartum labai laukė. Lapinskis atvažiuo senovės žydų rotušę, kuriuos traukė dvi kaip kobineji sudžiu visos kumelės. Žydas, kurs jį vežė, buvo pasistebėtinus: su ilgais užsiraičiusiais peisais, kiaura kepurė ir nudriskusiais drabužiais. Kelias buvo tolimas, važevo neskubindami. Žydelis kur tik ant kelio rasdavo namus ganes, meldė užsikniaubęs, vienu žodžiu sakant keliauo kaip jam patiko ir mislijo, kad neverta bijoti kitojo pono, kurs kaip imanydamas derėjos, kad kuo mažiaus reiktu mokėti. Lupinski's kaip ir kiekvienas, kurs nori pasipelnyti, buvo labai kantrus. Žiuredamas į žydą apsvilkusį sulopitais įvairiais lopiniais drabužiais ir stebėdamas į jo žydiškas drapanas, mislyjo apie savo ateitį ir rokuoja savo galvoje kaip kur kada reiks pasielgti. Pamatęs atvažiuojant žmones kavojos gėdidamas savo vargo (neturtin-gumo) — tartum jaunysėj, svėiktos ir pajiegos neturįs! Vazevo laimės jieškodamas — girdėjo, kad „vakarų kraštas“ pinigų žiamė, bet tik tiems kurie moka juos krauti — o jis Piotr' Ivanovyč'e tą mokslą jau buvo išjęs. Tai jug niekas neužgina pamėginti. Neseniai jis apsvėdė su lenku-vaite, kurį nenorėdama padaryti painijos nesisakė kas ji ir kaip tiki. Seniaus ji mekinosi ir he vienoje vietoje buvo — girėsi kad jos gimins labai dideli ponai. Žmonės juokės, bet Lupinski's buvo laimingas. Vaikščiojo už rankų susikabinęs su savo žmona, perko jai paredus ir rupinosi apie ukės reikalus; tankiai ateidavo pasižiūrėti ką verda ir kuo pripiltus puodanės. Norint buvo iš pupų nevaromas vienog galvodavo kaip reikia gyventi, ir ką išgalvodavo pasirupindavo neatbutinai atlikti.

III-

Iš atėjusių Lapinski's už visus buvo garsingesnis, norint pirma apie jį niekas nieko negirdėjo, už tai kad kiti jo draugai nieko nedirbo ir tankiai negudruiai pasielgdavo. Jis norint teippat kaip visi norėjo palikti turtingas, bet buvo atsargus ir kaip buklus šaulyš-mokejo pritykoti ir kantriai laukti patogios valandos. Kas jį pažino mislyjo, kad tai geras ir darbininkas žmogus tuotarpu, kad visus kitus vadino dykaduoniais ir tinginiais. Tuotarpu kad jo draugai dykinėdavo ir pasistatę apšiai degtinės bereikalo pleperavo — jis važiuodavo, kalbėdavo, klausinėdavo laukdamas atsakant o jei negalėdavo pats sunkesniuosis dalykus išaiškindavo — trumpai sakant visur ir visada pasirodydavo, kad darbštus žmogus.

(Toliaus bus.)

Kas sviete girdet.

Caras nori pinigų pasiskolinti. Rotschildas didelio daikto reikalauja. Nesmagus caro padėjimas. Kas jį galėtų pagelbėti. Sunku jį rasti. Londono vaikas. Nakvynė su numirėliu. Paprotys Siberyje. Kurios motinos išmintingesnės.

•Kaip tai negerai jeigu reikia skola užsitraukti, tai tegul jau . . . e, nė nežinau kas. Netik gėdą padaro, bet da liepia teip szokti, kaip jie. . . pinigais skambina. Ir tai visi, neiszimant net Rossijos caro. Paklauskite kas atsitiko. Rossijos caras, norėdamas sau Mandžuriją paglemžti, reikalauja pinigų, na, o kas jų neturi, priverstas yra pasiskolinti. Teip padarė ir caras: jis prisigerino prie Paryžiaus Rotschildų ir per jų užtarimą „Paryžiaus Banks“ ir „Credit Lionalais“ apsiėmė pinigų paskolinti, bet caras turėjo Rotschildui prižadėti, kad paliaus savo vieszpatystėje persekiojės žydus. Tai tau ir sziteip – dabar ir rinkis, arba, arba žydus atliuosuok, arba pinigų negausi. Kad jį, tą Rotschildą. . . tai carą nugriebė; kad teip kas ir už lie tuvius užstotų. Jau tai be abejonės caras duotų orderį, jeigu kas kitokį budą pinigų gaviño iszrastų. Na, o kaszin, kad jis susirasztytų su Londono iszradėju, kuris ketina įtaisyti laivą, teip įstabus, kad tas laivas neplauks, bet lėks. Teip, tikrai – iszrado leikianų laivą, ar masziną, nežinau kaip vadinti ir jau „Cristal Palace“ rodė daugeliui susirinkusių žingėidžių. Dabartinis to lekiancizio laivo modelis iszrodo kaip deszra. Ilgio turi 17 pedų; pasekmės buvo kuopuikiausios. Kada jau bus laivas parengtas ant tikro, tada turės 100 pedų ilgio ir stums, ar nesz, nežinau kaip pasakyti, keturi motorai. Visi tie motorai svers 1.000 svarų. Vienas bus isz užpakalio, kitas isz pryzzakio, o du isz kožno szono, tokiu budu nesibijos nė vėju, na. . . žinoma, nė vilnių. Visas tas orinis laivas bus padarytas isz aluminijum, tad bus lengvas ir gales daug pasažierių paimti.

Kad caras su juom susizinotų, gal juodu padarytų kokią tenai pigią orinę laivynę, o tada caras nereikalautų pinigų skolinti, tik nelaimė, kad nežinia kaip tas iszradėjas vadinas, nes jis kaip tyčia ant piktumo carui savo nepaduoda nė pravardės, nė adriso.

O bet yra tokį, kurie randa budą pinigų įgijimo – ir tai da kaip juokingai.

Szитай ant Londono gatvių, vaikas pardavinejantis laikraszczius, pradėjo pardavinėti užlipdintus kopertus, ant kurių buvo parasyta „Jen. De Wet, Boerų vadas“ i penas. Žinoma tuojaus atsirado žingėidžių pamatyti tą įstabų žmogų, kurio jokiū budu anglai negali ne tikt pagauti, bet tankiai suvis nežino kur jis yra, nes jis nė ūnguris vis iszsisuka. Vienas praeivis nusipirko nuo vaiko tokį kopertą ir su dideliu žingėidumu žiūrėjo kaip tas De Wet iszrodo. Bet kas pasirodė – kopertas buvo tuszczius. Perpyko tad žmogus ir szoko ant vaiko, norėdamas jį muszti, bet vaikas tare:

— Už ką-gi Tamsta ant manęs pyksti, ar De Wet labai baisus?

— Ką tu czionai prigaudinėji, kopertas tuszczius! – rėkė praeivis.

— Kaip tai tuszczius?! Tenai randasi De Wet! – tvirtino vaikas.

— Tai žiūrėk-gi, tu szelmi, va, kur tas tavo De Wet? Nėra.

— Nėra! – atsakė vaikas su didele nuosteba, – na tai tik velnias isz to De Wet'o, jis netik isz anglų rankų, bet ir isz koperto nematomai pabėgo.

Visi kiti praeiviai, kurie buvo sustoję paklausti to ginczo, pradėjo szirdingai juoktis, o De Wet'o locnininkas sprudo kuo greicziausiai tolyn.

Mat dabar ant svieto visaip atsitinka. Teip, duokim sau, Lomžoje, Lenkijoje, vienas žmogus atvažiavo į bažnyčią ant sziubo ir tenai turėjo nakvoti drauge su numirėliu. Brrr, net manę szirpulys perėjo, kaip tai nesmagi turėjo buti nakvynė. Vienok teip buvo:

Atvažavo į bažnyčią jaunavedžiai su visu savo „pulku“, isz kurių keli buvo jau apsunę nuo sunkaus gėrymo. Viskas pasibaigė labai gražiai, bet vienas „pulkininkas“ atsisedęs sau užsnuodo. Buvo tai jau vakare, tad kiti jo nematė ir nuvažavo namo. Po sziubui tuojaus atlydėjo numirėlį, pastatė grabą ant katapalio, apstatė žvakėms ir paliko. Veseilininkas pabudęs antrą adyną nakty į vietą jaunavedžių ir veseilininkų, pamatė numirėlį. Neapsakomai persigando ir nežinojo ką daryti. Insikraustė pagaliaus į boksztą ir pradėjo traukti visus varpus. Atbėgo tada zakristijonas ir vargszą veseilininką isz nesmagios draugijos iszliuosavo.

Teip tai, mat, visaip ant tų veselijų atsitinka, o kaip kur, tai labai įstabus papratimai. Kaip tai va Siberyje: jau-

namartė turi pati prirengti visiem pietus ir visus sveczius pati vaiszinti. Visi susirinkusie isz tų pietų ir vaiszinimo sprendžia, ar jaunavedė bus gera gaspadinė ir ar geras turėjo tėvus. Žinoma, kožnas yra jautrus ant to, ką apie jį žmonės szneka, o ypacz da moterys, todel Siberyjo isz pacijos mazumės mergaitės mokinas valgyt virti ir namą szvariai užlaikyti. Kaip-gi tai butų gerai, kad ir tarpu lietuvių tą papratimą įvestų, nes dabar daug lietuvaiczių, ypacz Amerikoje užgimusiu, netik valgyt nemoka iszvirti, bet net sau plaukų susiszukuoti. Motinos-gi džiaugiasi, kad jų dukrelės „panaitės“. Jau Siberyjos motinas laikau už iszmingingesnes.

L a p i e n ė .

Isz Lietuvos.

Kaip žinoma, Lietuvoje yra didelis Vigrių ezeras, kuriame randasi žuvis, vadinama sēja, pargabenta isz Italijos, laikuose, kada Vigiuriose buvo Kamedulų kliosztorius. Tokios žuvies niekur daugiau nėra, todel ji yra labai brangi. Norint didelę yra bausmė už jos pagvimą, bet aplinkiniai žuvininkai randa visada progą sēją pagauti ir todel ta žuvių veislė buvo pradėjus Vigrių ezere suvis nykti.

Pereitą metą randas mėgino auginti tas žuvis – prigaudė ikry, tam tikrose skryniose, o kad toks auginimas buvo pasekmingas, tad szį metą įleido į Vigrių ezerą pusę milijono mažų sējų, ir dabar galima tikėti, juog tą žuvių veislę galės gana gerai prasiplatinti.

Ta žuvis tapo pargabenta isz Italijos, nes tai yra labai gardi, o kamedulai nevalgo netik mėsos, bet ir pieno, tad budami patys daugiausia italijonais, parsigabeno tą žuvį. Lietuvoj vienok apie sēja yra suvis kitokia pasaka, kurią asz czionai primenu.

Atvažėvęs isz Italijos jaunas kamedulas, nustojęs italijoniszko valgio, pradėjo labai sirgti ir norėjo grįžti į savo szalį. Kartą, kada jau kiti zokoninkai gulėjo, nuėjo ant kranto ezero ir pradėjo vaikszczioti. Atėjo tada jam ant mislių sēja ir teip jis jos užsimanė, kad viską buvo pasirengęs padaryti, kad tik ją gauti. Priėjo tada prie jo velnias ir tare:

— Tuojaus ją gausi, ir galėsi gardžiai valgyti, bet ką man už tą duosi?

— Ką gi asz tau galiu duoti? — atsakė zokoninkas – juk tu žinai, kad asz jokių turtų neturiu.

— Turi vieną labai didelį — tarė velnias — ir tą man turi ataduoti, kitaip tos gardžiausias ant svieto žuvies neragausi.

— Saky-gi, kas tas turtais yra, o asz jį tau tuojaus ataduosi — tarė zokoninkas, neprijausdamas jokio blogo.

— Gerai — atsakė velnias — imk popierą ir raszyk kontraktą.

Zokoninkas pasirengė raszyti, o velnias jam diktavojo: „Asz žemiau pasiraszęs, zokoninkas szv. Romualdo zokono, ataduodu didžiausią savo turta, kurį turiu, velniui, o jis man užtai turi parneszti isz Italijos žuvį, vadinamą sęją, ir man ją prirengti, idant asz da sziądien galėcziau ją valgyti“.

Užbaigęs zokoninkas tuos žodžius, pasiraszė, o džiaugėsi, kad velnią apgavo, nes jokio turto neturi, bet velnias jam tarė:

— Turi turta, kurio už viso svieto turtais butum nedavęs, bet asz dabar jį už žuvį paimsiu. Tuo turtu yra tavo duszia.

Persigando zokoninkas ir nežinojo ką daryti. Velnias laikė rankoje kontraktą ir juokėsi. Pağaliaus tarė:

— Palauk-gi tu dabar czionai, o asz leksiū į Italiją žuvies parneszti.

Tą taręs velnias isznyko.

Zokoninkas, nuliudęs ir visas drebėdamas, užlipo ant bažnyczios l okszto, stojosi prie laikrodžio ir raminosi, kad velnias pasivėlins, nes jau buvo tik 20 minutų iki 12 valandai. Dabar jau jis žuvies nenorėjo.

Minutos slinko viena po kitai, o velnio vis da nebuvo. Su sykiu iszkilo baisus vėjas ir zokoninkas pamatė gryztantį velnią, bet da buvo toli. Laikrodhis rodė 6 minutes iki 12. Jau buvo velnias nepertoli nuo kranto, o da laiko buvo 5 minutes. Dabar zokoninkas matė, kad jau velnias spės parneszti žuvį ir jam atėjo ant mislių naujas iszsigelbėjimo budas. Svarstyti nebuvo kada, tad zokoninkas priszoko prie laikrodžio ir nugriebę strėlukę pasuko toliaus. Laikrodhis dan, dan — pradėjo muszti dvyliką, o velnias perszirdęs, kad negalėjo daneszti žuvį, iszmetė isz snukio į ezera.

Tokiu budu prisiveisė Vigrių ezere sęju.

Uzsiraszyk

„ZVAIGZDE.“

Karvojas laiszkai.

Devintas laiszkas.

Konkursinis rasztelis.

„Ka parvecziau gero Lietuon isz Amerikos?“

Sziai ką:

1. Supryžęs į tėvyne, kalbinecziau tėvellus, idant geriau augintų savo vaikus, duodami jiems gerą pavyzdį, patys nespyktų, nesikeiktų, negerų svalgianczų gerymų ir t. t.

2. Kalbinecziau samdyt gerą, dorą szelmyną, nes nedori tarnai sugadina ir geriausius vaikus.

3. Kalbinecziau sodieczius, idant pas save nelaikytų žydų (po kalmas jiems dabar ir teip uždrausta gyvent, Pr. Kar.) nes jie jaunimą pripratina prie gėrymų ir vogimo javų nuo savo tėvų. Paraginecziau vietoje žydo patiems žmonėms užsivesti bent reikalingiausių kaimiecziams daiktų krautuvų.

4. Inkalbinecziau tėvams, idant savo vaikų neleistų ant gužynių, nes ten sėjasi daug ausiai paleistvisczų. Mergaitės tegul mokinasi szokt su mergaitėmis, berniukai su berniukais.

5. Patarecziau ukiniukams, kad ir susidėjus ke- liems, nusipirkti kulamas ir malamas(?) maszinas. Tokiu budu pasiliktų daug laiko nuo kullmo ir malimo ir jį galima būtų paszvesti veisimui sodų, nes perstiktirnau, kad gerų medžių vaisiai atnesza daug daugiau pelno, nē kaip dirva, paprastais javais užsėta.

6. Patarecziau kiekvienai szelmynai vakarus, ypacz žemos laike, perleisti ant mokinimosi skaityt ir raszyt lietuviszka arba ant bendrų skaitymų. Sakecziau tėvams, kad kazyrų savo vaikams nē į rankas neduotų.

7. Stengecziausi įkalbėt savo brolius, idant lietuvisczų žodžių neraszyt maskoliszkomis litaromis.

8. Kalbinecziau visus, kad ant gminos susirinkimų surztyt valdžios leisti lietuvisczką spaudą.

9. Skelbeziau melę savo tėvams, primindamas padėjimą Irlandijos ir Armenijos, nes tuodu krasztu randasi beveik tokiane padėjimai, kaip ir musų szalls.

10. Parszycziau kunigų ir szelp mokytesnių žmonų, idant rasztais arba pinigais prisidėtų prie pakėlimo lietuvisczkos raszliavos.

A. B., Mahanoy City, Pa.“

Kuklūs yra troszkimai p. A. B. Nori jisai to, ko apskritai ir Lietuvoje žmonės nori, buten kad lietuviai būtų doresni, apszviestiesni, mylėtų savo kalbą ir tėvyne. . . . P. B. mato, kad gužynės mazīna dorybę pas jaunimą. Tai-gi reikia jās panaikinti, mislja sau, — ir daugiau nieko. Jam tuo tarpu nepereina nē per galvą, kad reikia gužines užvaduoti kokiu kitu pasilinksminimu. Žinau Lietuvoje vietas, kur vakarai su szokiais likosi panaikinti, bet dorybė jaunimo nē kiek nepakilo, bet dar nupuolė: vaikinai pradėjo vakarais kaziruoti arba blevzgoti apie visokius nepadorius dalykus, o merginos ėmė priiminēt pas savę ant nakties vaikus daugiau, nē kaip pirmiau, — žodžiu, iszėjo negerai. Delko? — Delto, kad neatsirado pasilinksminimo, kurs būtų užvadavęs gužynes.

Po gužynėmis (vakaruszkomis) su-prantu tokius szokamus vakarus, ant kurių darosi visoki nepriderantieji ir užgaunantieje dorybę dalykai. Jās galima prilyginti prie negražių, tvirkinančių apsiėjimų, matomų czia Amerikoje

ant teip vadinamų „Dancing Halls“. Gužynės patcijos savyje nėra dar negeru dalyku, bile tik jaunimas gražiai, nekal-tai pasijuoktų ir prideranziai pasilink-smintų. Tadgi jį reiktų iszmokyti pa-dorių zobovų, neužgaunanczių dorybės, bet atneszanczių pągeidaujimą pasilink-sminimą. Jaunystė juk reikalauja pirm vjško linksmybės! Bet linksmybė turi but sveika ir padori.

Vienok, duokime sau, kad gužynės Lietuvoje teip pagedo, kad jų nē patai-syti nē doriomis padaryti negalima, tai, klausiu, ką į jų vietą galėtumime mes parsivežti isz Amerikos? Ar nepasitaikė jums, broliai amerikiecziai, praleist pa-doriai ir smagiai kokį vakarą?

Be abejo atsitaikė.

Ar neatsimeni, brolau, kaip tau lengva ant szirdies ir smagu buvo, kad ejai namo nuo gražių prakalbu? Ar ne-sidžiaugiai, regėdamas, nors menką, bet lietuvisczką teatrėlį? Ar tau nepatiko vakaras su deklamacijomis ir giedojimai?

Brolau, parvecz šziutos daiktus į Lietuvą, o lietuvisczkas jaunimas bus tu dekingas ant visados.

Girdėjai, gal ir iszmokai ne vieną gražią dainelę czia Amerikoje. Iszmokyk jos Lietuvos merginas ir vaikus. Jaunimas susirinkęs padainuos dailiai, pasilinksmins ne tik pats, bet palinks-mins senesnius, nes, kaip sako poetas, Lietuva yra „tauta dainų“, ir myli jās joje seni ir jauni. Iszmokink vieną-kitą kokių dailių eilių arba deklamacijų — tegul paszneka tarp vienos-kitos dainos, o be abejo iszgirsi plojimą delnų. Pri-kalbink kokį vaikiną arba vyrą, kad perskaitytų su atyda istoriszką, ukiszką arba kitokį rasztelį, paskui papasakotų tą, ką perskaitė, ant susirinkimo, — pa-matysi, kaip visi su atyda jo klausys. Sziai vakaras bus praleistas gražiai, smagiai ir naudingai. Tada ir gužynių nereiks. Dailus, sveikas ir naudingas daiktas patraukia prie savės kiekvieną žmogų. . . .

Tegul sziai dienai užtenka ir tų pa-temyjimų.

Karvojus.

Balius.

Szv. Kazimiero Draugystė Pittston'e Ba. 29 d. Gegužio kelia balių, ant kurio nuoszirdžiai užkvieczia visus tautieczius, 15-tas procentas nuo uždarbio yra pa-skyrtas ant iszleidimo Vyskupo M Va-launecziaus rasztų.

Isz Afrikos.

Anglų jenerolas Lora Kitchener, raszo savo randui, idant Boerams duotu geresnes iszlygas nes jeigu Anglia su Boerais ne padarys sandaros, tai da kelis metus gali kova trauktis.

Jenerolas Christian De Wet.

„Buvo tai pavakare – raszo angliszkas korespondentas T. F. Millard – važevau asz per lauką siauru keleliu, kad tuo tarpu pacmaziau žmogų, jojantį tiesiog prieszai mus. Prisiartinęs prie mūsų, jis nusėdo nuo arklio ir truputį nuo jo atsitraukęs, žiurėjo į mus. Buvo tai žmogus vidutinio ugio, vidutinio sudėjimo, nieku neiszrodantis ant kareivio, nes ir drapanas turėjo suvis nekareiviszkas. Prie labai prastų rubų buvo apsiavęs czebatais su aulais, į kuriuos buvo susikisęs kelnes. Kada jis pakėlė ant mūsų akis, asz pamacziau gana sausą jo veidą ir nedidelę barzdą. Iszrodė turintis apie 50 arba daugiau metų. Isz viso ko buvo tikras boeriszkas farmeris, kuris tika iszrinkė isz žagties arklį ir dabar joja namo.

Pamatęs, kad mes važiuojame toliau, jis prisiartino ir paklausė mūsų savo kalboje:

— Kas jūs esate do vieni?

— Tai yra korespondentas — Amerikonas — atsakė angliszškai mano vežėjas.

— Ar galėtum Tamista mus nuvest pas De Wet? — paklausiau angliszškai.

— Važiuokit paskui manę — atsakė angliszškai ir užsėdęs ant arklio joje prie toli matomų triobų. Mes važevome paskui jį. Kada jau atsiradome ant kiemo, mūsų vadas nusėdo nuo arklio, pasakė ką stovintiems priesz namus vyrams ir nieko mums nesakydamas, iszėjo į vieną namą. Jaunas boeras, leite nanto uniforme, prisiartino prie mūsų ir angliszškai kalbėdamas meiliai mus pasveikino. Jis persistatė mums kaipo jen. De Wet'o adjutantas ir pareikalavo nuo mūsų popierų (legitimacijos). Pamatęs mūsų popieras, parodė savo užgandijimą ir įvedęs mus į vidurį, apreiškė juog tenai galėsime pernaktuoti.

Viską tai darė su tokiu mandagumu ir szvelnumu, kad asz negalėjau atsistebėti.

Kada jau mes persirengėme, atėjo jaunas artileristas ir varde jen. De Wet, papraszė mūsų ant vakarienes. Mes, žinoma, su miela akvata tą užprasziimą priėmėme irėjome paskui artileristą. Įvedė mus į didelę stubą, kurį buvo apszviesta vienatine žvake, įkiszta į bonkos kaklą. Stalas buvo padarytas isz skrynios. Valgis buvo labai prastas. Visi sudai, kaipo torielkos ir stiklai, buvo labai prasti.

Galė stalo stovėjo kokia juoda figura, kurią pažinstamas jau mums leitenatas, rodidamas tarė:

— Jūsų Mylistes! tai yra jen. De Wet!

Dabar asz atsigryžau ir koks mano didelis buvo nusistebejimas, kada pamacziau mūsų vadą, kurį sutikome laukuose“.

JEN. CRISTIAN DE WET

(BURŲ VADAS.)

Teip angliszkas korespondentas apraszo jenerolą De Wet'ą, kurio paduodame czionai fotografiją, nuimtą paties korespondento prie jų susitikimo. Ant fotografijos matome, kad ne isz rubų, ne isz veido De Wet neiszrodo ant tokiu, kokiu jis tikrai yra. Matomai teivynės meilė jį tokiu milzinu padarė.

V.

Amerika.

Tikras draugas.

Mieste Indianapolis, Ind., du nigeriai William Phelbs ir James Stansbury, fabriko darbininkai, įlindo į didelį pečių (boiler) norėdami jį iszvalyti. Tuo tarpu atėjo treczias darbininkas ir, nieko nežinodamas apie tuos du nigeriu, paleido į pečių garą. Pečiuje bunanti pajuto pavojų ir matė, kad reikia kuo greicziausiai gelbėtis, bet reikėjo linsti per teip siaurą skylę, kad galima buvo tą padaryti tik po vieną. Tarė tada William Phelb į savo drauga: „Tu turi paczia, tu linsk pirma“. Ginczytis nebuvo kada, tad Stansbury paklausęs savo draugo rodos, lindo. Iszlindo ir pirma sis, bet teip baisiai apdeges, kad į dvi adynas numirė. James Stanbury likęs sveikas jo gailėjosi, o Phelbs atsakė: „Tu, Jem, turi jauną ir gerą paczia, o asz esmiu vienas, tu turėjai pirmas linst, kitaip negalėjo buti.“

Motoriszkė sugavo du vagiu.

Miestelij Elizabeth, N. J. 13 Geguzio, Mrs. Ella Karcher, 60 metų moteriszkė, pajuto anksti rytą, kad į jos namą nori kas įeiti. Vos ji atdarė duris, tuojaus du vyrai skverbėsi į vidurį, bet moteriszkė drucziai stumė ir viens papuolė iszmesdamas isz rankų revolverį, o kitas norėjo bėgti, bet Mrs. Karcher pagriebė revolverį ir liepė jam stot, nes kitaip szausiant. Abudu vagiliai stoyėjo; tada moteriszkė liepė jiems eiti pirma savę ir nuvarė juos į Police Station. Tai kiek gali draša.

Ketina but didelis stralkas.

Waszington'e nuo 20 dienos Geguzio laukiama yra didelio straiiko. 150,000 maszinistų ir 500,000 metaliszku dirbtuvių darbininkų paliktų darbą, jei darbdaviai neužgana padarys jų pareikalavimams. Reikalauja gi jie sumažinimo darbo laiko ir padauginimo užmokes ties.

Sustraikavo.

Glen Lyon, Pa., 9 dieną Geguzės bosas atstatė vieną nuo darbo mainierę, per ką visi darbininkai, t. y. unistai sustraikavo ir reikalauja, kad velą į brolį — unistą grąžintų prie darbo.

Korespondencijos.

Wananie, Pa. Balandžio 13 d. atsi-buvo pas mus prakalbės. Atvažiavo kun. J. Žilinskas iš Plymouth'o, M. Szedvydis iš Pittston, A. Kaupas iš Scranton. Visi trys kalbėtojai snekėjo apie abelnus tautiškus reikalus. Kun. Žilinskas kalbėjo apie reikalingumą lietuviams supratimo savo atskiros tautystės nuo kitų tautų ir vienybės tarpu savęs. Kun. Kaupas, kurs paskui kalbėjo, ragino prie išsvengimo tuszčių vaidų. Kun. M. Szedvydis aiskino darbininkų padėjimą Amerikoje ir ragino juos prie susidraugavimų, apszvietimo ir blaivybės. Žmonės, kurių buvo apie szimtas, visi džiaugėsi išz prakalbų. Ant galo klausytojai drauge su kalbėtojais sumetė szias aukas: ant „Motinelės“ \$7.80; ant kankintinių \$3.75 ir ant išzleidimo vyskupo Valancziaus raszų \$2.81. Garbė už tai wanamiečiams.

Klausytojas.

Duryea, Pa. Nesmagios naujienos pas mus girdėti. S. Auruszkeviczia parsitraukė iš Lietuvos merginą, Mārę Krikszėziuniutę ir rengėsi su ją apszvesti. Bet sztai kiti vyrai nakezia ją išzvogė — išzneszė sykū ir drapanas, kurias jis anai buvo supirkę. Toji mergina Auruszkevicziai pridarė kaszų svirszum szimtą dol. Juokas ima, kad grinorka ir da davatka prigauna seną amerikoną. Teisybę pasakius, tokios merginos yra szelmės: ne tik žmogaus szirdį, bet dar ir kiesznių apvilia. Prova buvo pas skvajerį Malieską ir nuėjo į kourtą. Toliau matysime, kaip suviliotoją Mariutę ir jos važiūlius courtas apszudys. Pfe, nedailu teip daryti. Duryea jietis.

Wilkes Barre, Pa. Nesmagios pas mus naujienos: visi brekeriai sustojo dirbę ir dabar nėra darbo.

Nori žmonės statyti kleboniją, bet negali sutikti. Tai tau ir kita bėda.

Scranton, pa. Šanarius Scranton'o kuopos, Teyvnes Myletojų Draugystės ir visus kitus tautiečius užkvečiame ant susirinkimo, kuris paskirtas ant 19 dienos Gegužio, t. y. nedelloje, 6:30 valandą vakare ant Leonardo sales,

111 W. Market str.

Scranton, Pa.

Komitetas.

Atskaita kasieriaus.

Ant Jubilejinio Vysk. M. Valancziaus raszų išzleidimo priėmiau szias aukas:

Kun. A. Milukas ir p. K. Radzeviczius surinko Shenandoah'rij ir pridavė 22-IV	\$27.00
Kun. A. Milukas New-England'o valstijose surinko ir pridavė 22 balandžio	\$44.80
Kun. S. Pautienius, Mahanoy City'je surinktus (pristatant \$5 nuo baliaus bažnytinio choro) prisiuntė 22 balandžio	\$30.70
Kn. S. Pautienius Mahanoy City surinktus prisiuntė 22 balan.	\$27.70
S. Pranis, Newark'e surinktus prisiuntė 25 balandžio	\$8.25
Kun. A. Milukas Gilberton'e, Mahanoy Plane ir Maisevill'ej surinko	\$76.50
Kun. V. Kudyрка Hazleton'e T. Raulincko ir J. Žibuczio surinktus prisiuntė 29 bal.	\$12.50
A. Mikalauckas Lawrence Mass. sukolektavotus prisiuntė 29 bal.	\$5.45
Kun. J. Kuras, Forest City, Pa., paaukavo	\$15.00
Dr-ė szv. Jurgio Muczelninko, Forest City, Pa., paaukavo 30 balandžio	\$60.00
Kun. A. Milukas išz visur sukolektavotus pridavė 6 geg.	\$47.00
Dr-ė szv. Jurgio Kareivių, Forest City, Pa., paaukavo 7 geg.	\$10.00
iszviso	\$364.90
pirmiaus buvo	\$1142.90
Iszviso iki 7 gegužio priimta	\$1507.80

P. A. Mikalauckas praszo paaiszinti, kad tarp \$28.00, prisiųstų išz So. Boston 9 balandžio, \$25.00 yra vietinės Vytauto Draugystės. Su guodone V. J. Stagaras — Izd.

Vietines Žinios.

Geležinkelio draugystė „Pensylvania R. R. Co.“ rengiasi statyti tyltą tarpu New York'o ir Hobokan. Bus tai didžiausias tyltas ant viso svieto. Kasztuos 80 milijonų dolierių.

12 Gegužio ekskurszinis streetkaris, iszvaževęs isz miesto, nupuolė nuo augszto kranto. Trys ypatos tapo užmusztos ant vietos, o daugelis sunkiai suzeis-

ty. Kaltina motormaną, kuris paleido karą su tokiu smarkumu, juog darė ant adynos 30 mylių.

Utarniko varkarą tapo per telefoną pareikalauta idant 23 Regimentas, stovintis Brooklyn'e karumenes tuojaus iszvažiuotu į Albany, N. Y., kur isz priezasties straiko, kyła dideli maisztai.

Juokai.

SURAMINO.

Žmogus pavasario dieną atėjo pas barzdaskutį kuris jam nuskutęs barzdą, kirpo plaukus. Žmogus buvo da jaun-as, bet jau pliko, klausė tada barzda-skuczio ar jis nežino ką reikia daryti, idant plaukai nesliktu.

— Nesibijok. Tamista, atsakė barz-daskutis, pavasrij kožnas gyvulus sz-riasi.

Tulas žmogus atėjo pas barzdaskutį, pas kurį kelios dienos atgal skutosi ir atsisėdęs ant kedės klausė:

— Ar su ta paczia britva skusi, ką aną syk?

— Teip, pone.

— Tai pavadink artimiausią daktarą, idant manę užmigdytu, nes abejoju, ar gyvas iszliksiu isz tos operacijos — atsakė ponas.

Trys veteranai, isz kurių vienas buvo be kojos, antras be abiejų rankų, o treczias aklas, iszėjo pasivaikszczioti. Vai-kėšas stovis ant kampo uylczios su szpekcziais czystyti czebatas, kaip papras-tai dineliuose miestuose buna, prisiar-tinęs prie vienkojo ant iszjuokimo tarė:

— Mažu tamistai porą czebatų nu-czystyti?

Raiszas laikė aklij už rankos, o ant-ra ranka rėmėsi su lazda ir negalėjo, kaip norėjo, nubausti iszdykelio vaikė-zo. Dėlto užpykęs pratarė į draugą be rankų:

— Duok į snukį tam iszgamai!

— Žingeidus buzciau matyti, — tarė aklys.

Tulas vaikas ėjo velykinės spavie-dies. Iszpažinęs visus griekus, ant ga-lo dar dadurė:

— Musziau sermėgą su rankomis ir kojomis.

— Tame nėra nieko pikto. — atsakė spaviedninkas.

— Teip, — tarė vaikas, — ale ser-mėgoje buvo tėvas ir mirė isz to antrą dieną.

THE LITHUANIAN WEEKLY
„ZVAIGZDE“ -- The STAR.

The only Lithuanian publication in New York, New Jersey & New England States, valuable advertising medium, executes translations and job printing in English, Lithuanian and all Slavish languages.

PUBLISHED EVERY THURSDAY

— AT —

94 Grand Str., Brooklyn, N. Y.

A. BALTIEJUS, Manager

All Communications must be addressed:

„ZVAIGZDE“

P. O. Box 17, Station W. Brooklyn, N. Y.

RATES OF ADVERTISING ON APPLICATION.

Sanvaitinis laikrasztis

„ZVAIGZDE“

Išleista kas CZETVERGAS, 94 Grand Street.

Kasztuoja ant metu \$2.00, In uzmare \$2.50.

Aucietas Baltiejus, Dažiarėtojas

Korespondencijas ir laiszkus su pinigais adresuokite:

„ZVAIGZDE“

Station W. P. O. Box 17, Brooklyn, N. Y.

TELEPHONE 2160 WILLIAMSBURGH.

Kodel nieko negirdet?

Skaitant lietuvizkus laikraszczius vis žmogus dažinai ką naujo: Vienas raszo teip, kitas kitaip, o trecias suvis kasžin ka, ir teip sanvaitė nuo sanvaitės, mėnesis nuo mėnesio laikas bėga — viskas mainosi, viskas kyla augstyn, abelnai, visas svietas sueina kas kartas į geresnę tvarką, o mūsų lietuviai, kurie, iš szalies žiurint, teip karsztai darluojasi, vis veik ant to paties laipto stovė. Jeigu da kuris išz tautiečių ir ką gerą yra nuveikęs, sziek tiek augstyn pakilęs, tai sztai išz bent kokių asabiszkų priezasczių, savo darbą, kurį gal ir su dideliu vargu nuveikė, vėl apvercia kojom augstyn, arba, suvis prieszingai, ima naują įdėją ir sunaudoja ją ant kitokios pusės arba, suvis pametęs, griebiasi ko kito. Tarp kitų tautų to suvis nėra: jeigu ką pradeda, tai gi atsakancziai ir pabaigia; kada vienas geras darbas jau yra prigulincziai užbaigtas, tada ir menkiausiam žmogui priduođa energijos, tada ir tas, kuris prie pirmutinio suvis neprisidėjo, be abejonės sekantį užmanymą su savo visom pajegom paremia, matydamas, kad pirmas buvo geru. Bet jeigu szj-tą pradėt, kad tai but ir labai naudingas darbas, o ant pabaigos neužbaigt kaip priguli, tada netik tuo nieko nenuveiksi,

bet dar labiau viską sugadini. Žodziu — vietoj laiptą augstyn lipt — nupuoli net kelis žemyn. Paimkim sau teip: jeigu siuvejas, kad ir išz gražiausio cėkio pradeda drapaną siuti, o kad kiti išz szalies pamato, tuoj kožnas szaukia: „Man tokį pasiusi, ir man, ir man“, ir isztiesų iszrodo, kad jau tas siuvejas tu rės daug darbo ir naudos. Vienok suvis kitaip tinkasi kada siuvejas pabaigia pirmutinį. Pasiutas nė szeip, nė teip — trumpas, anksztas, kreivas, visko jam truksta kad iszrodytų gražiai ir butų geras.

Tada tie, kurie szaukė kad ir jie nori tokią drapaną, krato rankas ir nenori į tą siuveją nė į jo darbą žiurėti.

Teip yra ir su lietuvizkais (negali sakyti visais) darbininkais ant tautiszkos dirvos. Pora metų atgal, pradėjo rinkti aukas ant Paryžinės parodos, aukos plaukė gana gausiai, rodesi, juog viskas bus gerai ir pabaiga to užmanymo bus aizki, bet visai kitaip pasibaigė: kada rinko aukas, tada garsino kiek yra viso labo, kiek yra iszduota ir t. t., bet po porodai,iskas nutilo, beje, pagaršino porą kartų, kad da yra likę nuo parodos pinigų, dabar vėl tyli. — Jeigu tada kas sanvaitė szaukėt: „aukų, aukų!“ tai dabar nors sykį visuomeniai apgarsinkite, kiek yra pinigų likę; ataduok't visuomeniai ant apsvarstymo, ant ko tuos pinigų apversti. Jeigu centraliszką komitetą iszrinko visuomenė, tai nerinko dėl to, kad su likusiais pinigais darytų kaip jiem patinka, bet apverstų ant to, ant ko visuomenė nutars: juk tie pinigai neyra locnastis vieno tik komiteto, bet visuomenės, tai delko komitetas su jais nori teip savvaliai pasinaudot (kaip girdėt, tai ketina — nežinau, gal jau ir spaudina kokį ten albumą už likusias aukas) neduodait visuomeniai žinios? Jeigu lietuviai aukavo savo sunkiai uždirbtus centus, tai ne aukavo dėl labo vieno arba dviejų, tik dėl labo visos tautos.

Tai gi, pagal mano nuomonę, likusius pinigų reikia ant kokio nors reikalo sunaudot, o jeigu ne, tai galima juos padėt į kokią banką arba kam paskolint, per ką atnesztų kokį procentą: jeigu yra \$500, tada per metus butų nors \$20.00 procento, tada užaugusį procentą butų galima paaukaut ant kokio veikalo, o padėta suma butų nejudinta; bet jeigu tie pinigai gulės pas kasierių ir deszimts metų, tai vis bus tik tiek, kiek liko pa-

dėta, o gal ir visai pranyktų! — Bet dabartiniam laikė nėra ką norėti, kad tos aukos atnesztų, tik tiesiog apverst ant kokio naudingo darbo — netik ant vieno veikalo, bet paskyrstyt ant kelių, paimkim sau; dalį ant Vala nežiaus rasztų, dalį ant kankintinių, dalį ant ko kito; juk dabartiniam laikė yra gana pradėtų darbų dėl tautos labo, kurie reikalauja pinigiszkos pagelbos, o be kurios gali suvis pasilikti be naudos; tai kam gi likusias nuo Paryžiaus parodos aukas turi komitetas laikyt pas kasierių be jokios visuomenėi naudos?

Deltogi asz, teip kaip ir kiti, kurie yra aukavę ant to veikalo, paduodu savo nuomonę: Kad Komitetas aizskiai apgarsintų kiek yra ukų likę ir pasakyt, ant ko mislija jas apverst, tada, jeigu visuomenė ant to tikš — jas sunaudot ant paskirto veikalo, o jeigu ne, tada tegul aukautojai patys jas paskiria ant ko nori. Gal komitetas pasakys, kad perdaug butų tasyinių, jeigu aukautojai pradėtų padavinėt savo nuomones ant ko tuos pinigų sunaudot; bet man rodos nebut tai daugiau ergelio, kaip buvo pakol iszrinko komiteta, o jeigu pataikė padaryt tą, kodel gi, negal pataikyt nutart ant ko sunaudot pinigų, kuriuos jie pats aukavo? AUKAUTOJAS.

PASARGAI

„ZVAIGZDES“ spaustuvė yra atidaryta
 ta sziomis valandomis.

SZIOKIOM DIENOM:

Nuo 8-os ryte iki 9-al vakare.

NEDELIOJ:

Nuo 10 iki 11 ryte ir nuo 2 iki 5 po piet.

Daugiau kaip
 30 metus iszmgintasi!
 Dr. RICHTERO
 wisam swietul žinomas

“ANKER” (Inkarinis)
PAIN EXPELLER.

yra geriausias gyduole nuo

Rheumatizmo,
Neuralgijos, Sausgelos,
Strenu Skaudejimo ir tt.

ir wisokiu Rheumatizeku
 skaudejimu.

uz 25c. ir 50c. pas wisus
 aptiekorius arba pas

F. Ad. Richter & Co.,
 215 Pearl Street,
 New York.

AUSZTANT.

T. T. Ježo apysaka.

LIFTUVISZKAI ISZGULDĖ JONAS MONTVILA.

(Tąsa).

- Laikei vienog jį pas savę?
- Ne.
- Zaptijai girgejo, tu šaukei „Stojane!“
- Mano vyriausias vaikas Stojanas.
- Tai Krivėnaičio neslėpei?
- Ne.

Atsakymuose Stauko laikėsi liogiškų išsisukimų. Kada Aristarchi-bėj klausė jo, ar ne slėpė. Neskaitė reikalingu sakyti teisybę prieš neteisingą valdžią. Atsakinėdamas ant klausimų užgana padarė valdžios reikalavimam. Teisybės nesakė, nenorėdamas prapuldėti daugelio žmonių. Savę jau skaitė dingusiu. In sumažinimą bausmės, teisybė, tikejo, bet tas nesutikė su jo patrijotiškais jausmais.

- Ir užsigini, kad Stojaną slėpei? – klausė Aristarchi-bėj.
- Neslėpiau atsakė tvirtai.

Aristarchi-bėj pradėjo abejot. Gal čigonka ne ant to namo parodė, ar gal visa istorija apie Stojaną ir statinę buvo jos išmislu. Čigonkai užsitikėti negalima buvo, ypač kad jos danešimui priešinosi teip Stauko, kaip ir hadži Christo. Kad išrišti šį klausimą, reikė ištraukt prisipažinimą nors nuo vieno.

Išvedus Stauką, atvedė Groždaną. Su juom nebuvo jokios sunkenybės. Žmogus, kaip Šistavoj, teip ir čia išpasakojo, kas ir kaip atsitiko.

— Tavo pačiai – klausė jo Aristarchi-bėj – išpuolė gamit karėviamis valgi?

- Teip..... – atsakė.
- Ir delto miliazimas atėjo į tavo grinčią?
- Nezinau.
- Apie pripuolimą gaminimo valgio vienok žinai?
- Žinau.
- Na matai, tai ir miliazimas su reikalu.
- Teip.

Kitabdži tai užrašė į protokola.

— Tu ėruką prisirišęs prie kuolo lupai? – klausinėjo toliaus.

- Teip.
- Kaip toli buvo tas kuolas nuo tavo buto?
- Apie dešimtis žingsnių.
- Tad girdejei, kaip smaugė miliazimą?
- Negirdeėjau.
- Kaip tai? negirdejei? – suriko Aristarchi-bėj.
- Gir..... gir..... dėjau – pramykė nusigandęs.
- Girdejei, o perta!..... tarp Stojano ir tavęs buvo koks susipratimas?

— Aš..... ne..... ne.....

— Kalbėjei jug su Stojanu apie Bulgariją ir Turkiją ir uzslėpei jį už drabužių?

- Teip.
- Tad kaip drįsti sakyti, kad neturėjot jokio susipratimo! Turėjot? – uzklaušė rusčiai.
- Tu..... turėjom.
- Na matai. Gerai, kad prisipažinai. Užrašysim tad, kad pats savnoriai prisipažinai.

Tokiu budu Aristarchi-bėj surinko medegą dėl provos, kurią apšviestas Ruščiuo gubernatorius norėjo vesti pagal priimtą civilizuotoj Europoj formą. Bene Turkija tai – šiukšlys!

XIII.

Gaudymas Stojano sujudino Ruščiuo gyventojus, ypač bulgarus. Ne tik viena čigonka vaikščiojo su danešimais. Išdavikų radosi daugybės. Delto tai kratos ir areštai pasitaikydavo tankiai, net ir pas tokius žmones, kuriems nieko užmesti nebuvo galima. Areštuotų klausinėjo ir daugiausiai paleisdavo. Nekuriuos vienog uzlaikė; kelis uzdarė visai skyrium. Prie šių pastarųjų prigulėjo ir hadži Christo; apkaustytas ir uzrakintas prasėdėjo jis dieną, antrą ir trečią.

Jo suareštavojimas pergąsdino pačią, dukterį ir visus namiškus. Zaptijai, ką jį išvedė, nepasakė dėl kokios priežasties. Priežastį vienog žinojo. Žinojo, ją pati, dukte ir Steponas. Po suareštavojimo hadži Christo, pati jo įgraudino Steponą tyleti.

- Šimtą grašių tau duosiu, tylek!
- Ir be grašių tylėsiu.

Visų užsigynimas buvo vienetine išeiga. To laikėsi ir hadži Christo, kurs but gynesis net ir tada, kad pats Stojanas jam į akis sakyty, jog aną tytą jis buvo jo namuose. Kalėjime savo jis vien tik meldė Dievo, kad Stojano nesugautų. Pagaliaus atsidavė ant valios Dievo; turėjo viltį, kad Jis neapleis tokio žmogaus, kurs turi didžiausią visam Ruščuke krautuvę ir užaugusią jau dukterį. Skaitė visas savo aukas, išduotas ant cerkvių; atminė savo prakalbą, kurią laike ant mezlišo; ašsiminė, kaipo meliai jį priiminejo paša: tai-gi tikėjosi Dievo pagalbos. Vienog kalėjimas jam įgriso, ypač kad nežinojo, kaip ilgai jis čia sėdės.

Perejo trečia diena, užstojo ketviarta. Hadži Christo meldėsi, kada į kalinį jėjo Aristarchi-bėj. Inėjo ir švelniai jį pasveikino.

- O ką?..... ar jau apsimislįjei? – uzklaušė.
- Mislįju apie sav nelaimę. Nevidonas koks turėjo apskysti mane..... – atsake verksmingu balsu.
- Kas apskundė, tas mūs neapeina – atsakė Aristarchi-bėj – gana to, kad skundas teisingas.

— Neteisingas!..... – protestavo hadži Christo.

— Fsss..... – atrėmė Aristarchi-bėj. — Nešnekėk teip. Esame mudu du vienu; papasakosiu tau kaip buvo. Nori?

— Norėčiau žinoti, kas mano nevidonu.

— Ne apie tai kalbu. Stojanas pas tavę, hadži, atėjo, tu grašiniai jį išduoti, bet pasidavei prašymams pačios ir duktės, ir jis išėjo.

Žmogus nusistebėjo.

— Matai, kad viską žinau – traukė toliaus bej – ir ne per Dvasią Šventą. Veltui tad ginsiesi. Prisipažink.

— Ach! prisipažinčiau, kad turėčiau prie ko.

— Prie to, kad aną rytą pas tavę užėjo Stojanas, tai pirma.

O turiu dar ir ką kita.

— O Dieve milaširdingas! – atsiduso prekejas.

— Nebijok. Kalbame mudu duvienu. Kad dar tavę padrašyt, pradėsiu nuo uzklausymo: „ar uzmokėsi?“

Bulbaras atsipeikėjo.

— O kiek? – paklausė.

— Ph..... Užtai, kad tavę iki ryt vakaro paleisiu iš kalinio, duosi šimtą medžidžių; užtai, kad paliuosuosi tavę nuo uzmėtinėjimo, kitą šimtą.

— Šimtas ir šimtas – du šimtai – skaitė hadži Christo.

— Galva tavo tau verta tick. Ką? Man jį neverta nė grašio; bet..... tau?

— Na, ką darysi. Tik paliuosuok.

— Ir iš kalėjimo ir nuo skundo. Supranti?

— Suprantu, kad nieks manęs neužkabins.

— Neužkabins tavęs, kaipo kaltinįko, tai yra, negrašis tau kartuviėmis, nė išvarymu net, bet liudyti turi.

— Kame? – uzklaušė ahdži Christo.

— Tame, kad Stojanas organizavo komitetą Ruščuke.

— Kad aš apie tai nieko nežinau.

— Žinai, ar nežinai – nieko. Stojanas pas tavę gyvenę; atsi-

mink sau, ką jis šnekejo, kas pas jį ateidavo, su kuom draugavo.

— Ką jis kalbėdavo? Kalbėjo apie Bulgariją ir jos istoriją.
 — Tai ženklas gana svarbus – patėmijo Aristarchi-bej.
 Kalbėjo apie Bulgariją ir jos istoriją? hm..... Su kuom jis kalbėdavo?
 — Kalbėdavo su visais.
 — Kas pas jį ateidavo?
 Hadži Christo stengėsi atsiminti.
 — Sykj – tarė – mačiau Stauką ir kokj – tai vaikiną, kurj
 sutikdavau skaitinyčioj, bet jo nepažįstu. Kitu syk buvo pas jį keli,
 bet jų nemačiau.

— Ar buvo tarp jų Stauko?
 — Nežinau. Aš tada nebuvau namiej'.
 — Kas-gi tau tai pasakojo?
 — Duktė.
 — Tai ji žino?
 — Turbut.
 — Hm?..... – suniurnėj bej. – Padarysime teip: pačiai' ta-
 vė ir dukterei pavelįsiu tavę atlankyti, tu nuo jų dasižinosi pravardes.
 Ryt iš ryto vėl pas tavę ateisiu, ir jei man jas pasakysi ir prižadėsi liud-
 dyti, paleisiu tavę namo.

— O apie slėpimą Stojano nebus kalbos? – užklausė hadži
 Christo.

— Bus kalba, jeigu man nepasakytum pravardžių. Nes ta-
 da, kaip apskystas, liksi kalėjime. Nenori but kaltinju, buk liudf-
 nju. Bilir sen? (supranti?) – užklausė.

— Billirem, efiendim.
 — Tad tegul teip buna, bakalym.*

Aristarchi-bej vėla paliko hadži vioną. Misljo apie liuosybę,
 apie paduotas jam išlygas: viena, labai jam nesmagiā, antra, regis,
 lengva. Pirmā lytejosī išpirkimo. Du šimtai medžidži' daili kru-
 vutė, gaila jam jos buvo. Vienog jī nieko neženklino sulyginus su
 gvybje. Apie antrā išlygā nē nemisljo, nors turėjo prazūdyt sepy-
 tynis žmones, iš kurių vienā, išduodamas jo vardā, jau prapuldė. Nē
 ant mislijū jam tas neatejo. Abejojo ar pati žino jų pravardes.

— Bet žino Ilenka..... – ramino savę.
 Laukė atlankymo pačios ir duktės ir sulaukė. Vidurdienij
 vėla atsidarė durys ir jėjo dvi moters. Pasisveikinimas buvo graud-
 dus. Moters verkė žiurdėdamos ant surakjūt hadžo kojū ir rankų.
 Pati jų dusavo ir dejavo; pagaliau užklausė:

— Už ką tavę suėmė?
 — Už Stojaną..... – atsakė.
 Išpasakojo viską. Christienė baisiai pasipiktino iš pasielgimo
 Stojano.

— Ir kam jam buvo citi pas mus? Nevidonas koks! Už-
 traukė nelaimę ir ant tavęs ir ant Stauko. Ilenka, kaip tik tavę sua-
 reštavojo, nubėg' pas bobā Mokrā ir ten dažinojo apie suėmimą Stau-
 ko. O dabar vai ščioja zaptijai po kavines, po gatves, po namus ir
 veda žmones į kalnij. Suėmė jau apie šimtai, ar tukstantj.

— Pradėjo skaityt pravardes, kurių iškaitė apie dešimtis.
 — Bre, bre... – stebėjosi hadži.
 — Kas čia bus! Kas bus!..... Ar paleis kada tavę.
 — Paleis rytoj.
 — Rytoj! – sušuko nudžiugus. – Rytoj?..... Kodėl ne
 šiandien.

— Tylek, palaukk: papasakosiu kodėl.
 — Jug galetų ir šiandien paleisti.
 — Galetų, bet neleidžia. Turim pirmā išpildyt du dalykus.
 — Kokius?
 — Turim duot du šimtu medžidžių.
 — Motina Dievo! – sušuko nusistebėjus. – Du šimtu me-
 — U paldimū, iš kalinio.
 — U tavo paliusavimą du šimtu, o už suėmimą Stojano tik

aštuonis!..... Kaip tai gal but?..... Ar tai teisingi jie?.....

— Kas kita Stojanas, o kas kita aš.....
 — Kas kita!..... kaip tai kas kita?
 — Na, jug... – perkalbėjęs.
 — O tai mums tas Stojanas, kad jį galas, pridirbo! – pradė-
 jo. – Kad žinočiau, kur jis yra, pati jį išduočiau.
 — Maika! – atsišaukė Ilenka.
 — Išduočiau!..... – rekė pasipiktinus – nes vertas yra, kad
 jam gyvam turkai nuluptų skurą.

— Na..... nelaimė – įsimašė hadži 'Christo.
 — Ir viskas per jį!
 — Stojanas... – atsiduso. – Dievas jį už mūs skriaudus
 nubaus.

— Tegul pirmiaus jį nubausų turkai!..... – O, kad aš ži-
 načiau, kur jis yra!
 — Gal jau kur Rumunijoj.

Kada hadži tarė šiuos žodžius, Ilenka užkaito ir nuleido akis,
 kaip nuleidžia melagis, pirmo kart sugautas bemeluojuant. Hadži
 Christo prisakinėjo pačiai nueiti pas sarafą (bankierį) ir paimti pinigų
 dėl išpirkimo.

— Nueisiu pas jį šiandien – tarė moteriškė.
 — Neik šiandien, ale rytoj. Jei nueitum šiandien, tai jis šios
 dienos procentā atmuštų. Nuo sarafu tiesiog čia ateik.

— Ir tu busi liuosas?
 — O ne..... Dar viena išlyga.....
 — Ar dar pinigų? – užklausė moteriškė.

— Tc... – pratarė hadži kilsteldamas galvą augštin, kas pas
 turkus reiškia prieštaraavimo ženklą.

— Tai kur-gi? – užklausė.
 — Ii... niekniekis..... Eina apie tai, kad pasakyt kelias
 pravardes tų, ką kartą susirinko pas Stojaną. Na..... o aš nežinau.
 Nebuvau tuomet namiej'.

— Ir aš nebuvau..... – atsakė Christienė atsikreipdama
 prie dukters.

Ilenka išlengvo mestelėjo rankomis.
 — Kam tas jiems reik? – Užklausė Christienė vyro.
 — Dėl atidengimo komitos... Pasirodė, kad Stojanas ko-
 mitadžu buvo.

— Ah... nevidonas!..... ir mūs namuos? Matyt tai buvo
 iš jo akių..... Kas-gi tada pas jį buvo?

— Sykj – pradėjo hadži – buvo Stauko ir su juom dar koks
 vaikinās.

— Tas, ką torelkutę sumušė..... Oh!... sumuščiau aš
 jam!... – neiškentė.

— Apie šituos pasakiau..... bet kitų nežinau.
 — Ilenka? – atsikreipė Christienė prie dukters.

Mergina nusikosėjo.
 — Tu buvai namiej'?

— Buvau.
 — Ir matei?

— Mačiau... bet... bet užmiršau – pasakė.
 — Užmiršai?... Negali tai butil!...

— Turi but, maika... – atsakė tvirtai mergina.
 — Na?... atsišaukė motina.

— Užmiršau... – paantrino.
 — Atsimink-gi.

— Neatsiminsi... – atsiduso.
 — Turi atsiminti, čia apie tėvą eina!

Ilenka vėla atsiduso.
 — Jeigu neatsiminsi, tai jis, Dievas žino, kolaik čia sėdės.

— Ilenka... – atsišaukė tėvas.

Mergina pakėlė akis ant tėvo. Ant veido jos atsimušė gailės-
 tis, liudnumas ir kentėjimas,

— Dievas žino, traukė toliaus motina – ar ji kada paleis...
O gal išvežš į Akra, kaip jau daugelį kitų išvežė... ar nenukirs jam galvą.....

— Liksiu kaltininku, bet kada pasakysiu tas pravades, busiu liudininku.....

Mergina vėla pažiūrėjo į tėvą. Akyse jos jautėsi gailestis. Norejo jau rodos, tarti, bet..... nepasakė nieko.

— Asimink–gi kalbėjo tėvas.

— Atsimink! – suriko rusčiai motina.

Ilenka, nei kaltininkė nuleido galvą ir tylėjo.

Hadži Christienė sugniaužė kumščias ir šoko prie jos.

— Nustok! – sušuko tėvas. – Ji dar pamislys ir atsimins.

Iki rytuojaus turime da laiko.

— Ką čia mislyti, kada eina apie tėvą!

— Apie tėvą, motiną, ir apie ją pačią..... Mes turime tik ją vieną ir surinkome daug gerovės, viskas ant niekų jei manę išsišys. Tokia bausmė yra lengviausia tiems, kurių namuose susirenka komita. Jei jų neišduosiu, turkai sakys, kad ir aš prie komitos prigulėjau. Su-prask tą, pamislyk; ir atsimink.....

— Atsimins ji – tarė motina.

O! teip..... iki ryt ryto – atsakė hadži Chirsto švelniai. – Ji gera mergaitė.

Atkišo surakitas retežais rankas ir apkabino Ilenką, kuri tėvo glebį pradėjo verkti. Nuo jos užsikrėtė ir motina. Hadži Christienė verkdamas vis kartojė:

— Ji atsimins!..... atsimins! Kad neatsimintų, būtų netikus, išgama, neverta tėvo, kurs jai sukrovė pinigų. Oh! tas Stojanas..... O mes dėl jo ją skyrėme.....

— Tylėk, žmona!..... atsakė hadži Christo. – Turkai to nežino, neduok Diev, kad dasižinotų! Ir mes apie tai užmirškime.

Paskui dadurė:

— Eikit jau eikit..... su Diev' lyg ryto..... Nuo Ilenkos priguli, kad bučiau liuosas, arba čia, Dievas žino, ant kaip ilgai likčiau!

— Moteriškės apsišluostė, atsiveikino ir išėjo.

Grįžtant motina teip skubinosi, kad Ilenka negalėjo paskui ją spėti. Skubinosi ji dėlto, kad kuogreičiausiai padaryti tyrinėjimą tarp tarnų, ar kuris ko nežino apie susirinkimą pas Stojaną. Laikė tų klausinėjimų Ilenka sėdėjo savo kambarij ir verkė. Hadži Christienė klausinėjo kiekvieno atskyrui. Nieks nieko nežinojo. Atsiminė tik, kad vieną dieną Ilenka išsiuntinėjo visus tarnus.

— Kur tavę išsiunte? – užklausė Stepono.

— Žiurėt ant Dunojaus, ar neateina garlaisvis..... o kada pasakiau, kad tą dien garlaisviai neateina visai, pasakė kad ateina ne tas paprastas, bet angliškas. Aš laukiau apie dvi valandas, bet nesulaukiau.

Dėl tokių tai reikalų buvo išsiuntinėti visi tarnai.

— Ji tyčia tai padarė, kad uždengt komitą – dasiprotėjo moteriškė.

Su ta mislia nubėgo pas duterį.

— Sakyk, kas buvo pas Stojaną! – suriko.

— Užmiršau, maika..... – atsakė.

— Meluoj!..... meluoj!..... meluoj!..... Tu iš namų visus išsiuntinėjei!.....

Ilenka tylėjo.

— Išsiuntinėjei? ką? sakyk!.....

— Išsiuntinėjau

— Dėlko?

Mergina tylėjo.

— Gėda!..... Tarnai nežinojo, kad susirinko komita, bet žinojo kad Stojanas buvo namiej', ir tu buvai. Eikk, pasakyk dar jiems, kad tu išsiuntei nedėlot, kad Stojanui vainiką savo parduoti. Eik!... pertikrink!..... – rėkė grąšijama ranka,

Mergina nublanko.

— Pertikrink!..... Pertikrink!..... Atsistok vidurij kiemo ir gink savo mergystę.

— Maika!..... – sudejau.

Hadži Christienė rusčiai į ją žiūrėjo, paskui tarė:

— Turi dabar tėva gelbėt iš nelaimės ir savę nuo gėdos ginti.

Pasakyk, ką matei pas Stojaną!..... Tėvas išdavė vieną, tu išduok kitus, viskas bus gerai. Pasigailek tėvo ir pati savęs!

— Ach, – maika!..... – atsakė – kaip tai man širdį spaudžia!

— Pasakyk tik ir vėl bus gerai.

Mergina nuleido akis žemyn ir lingavo galva.

— Pasakyk!..... – tarė jautriai motina.

Tylėjo Moteriškė atsėdo šalia ir paėmė ją už rankos.

— Paklausyk manęs – pradėjo švelniai. – Žinai dėlko teip priešiniesi..... Kalti tai mudu su tėvu..... Mudu tavę Stojanui paskyrėmė, pasakėme tau, ir tu ji pamylėjėi.

— Aš?... Stojaną?... Ne! – sušuko atsitraukdama nuo motinos; už valandos, kada matina su nuosteba ant jos žiūrėjo, dadurė: – Ne, aš Stojano nepamylėjau.

— Tai dėlko tu teip priešiniesi? – klausė motina.

— Nenoriu, negaliu žudyt žmones, kurie.....

— Ką kurie? –

— Kurie užmiršta savę dėl Bulgarijos.

— Ir dėlto nori prapuldyt tėvą, kurs neužmiršta pinigų tau surinkit? Bulgarija pas tavę daugiau sveria, kaip esnafas?..... Dėl kokios ten kvailybės užmiršti dukters priderystes?..... O tu!... – šaukė kas kart pikčiaus. Ale vis išgaušiu nuo tavęs vardu tų kvailių, kurie ramiems žmonems, prekėjams nelaimės kelia..... Išgaušiu nuo tavęs vardu tų, su kuriais nei kalė su šunimis susinešėi..... Pradedu tikėti, kad ne tik su vienu Stojanu susiuoste, bet ir su daugeliu kitų..... Bjaurybe!.....

Piktumas apėmė hadži Christienę. Nesuvaldė nė savo burnos, nė rankų. Sugniaužus kumščias šokinėjo ir rėkė.

— Bet –šaukė – aš tavę pamokysiu!..... supranti?..... Sakyk!..... – riktelėjo ir uždavė per veidą.

Ilenka nesijudino iš vietos, sėdėjo ir meldžiančiai žiūrėjo į motiną.

— Sakyk!..... – riktelėjo ta vėla ir antru syk sudavė per veidą.

Mergina vis tylėjo.

— Sakyk!..... sakyk!.....

Ir pradėjo mušti, nei pasiutus. Uždavė kelis syk ir vėla paklausė:

— Nepasakysi?

Atsakė jai tik meldžiančiomis pasigailejimo akimis. Tylėjimas dar ją labjau erzino. Nustojo mušus per burną, bet nustvėrė už plaukų ir nutraukė ją nuo kanapos.

— Nepasakysi?..... ha – ir tąsė po grindis.

Ilenka visiškai nespriešino. Ta ją tąsė, spardė kojomis, o ji tylėjo. Išrodė lyg būtų negyva. Kartais tik galima buvo išgirsti tykų sudejavimą, o viršų tik kurčią riksmą:

— Nepasakysi?..... ką?.....

Bjauri ta regykla kas žin kolai but tęsusis, kad tuom tarpu nebut atėjus boba Mokra.

— Kas čia?..... Dėl Dievo!..... – suriko tarp durų.

Hadži Christienė nuleido rankas.

— Dukterį muši..... pataisyt nori... – O aš komša (kaiminka), mislijau, kad tokiam laike tas nė į galvą ateiti negali.

— Neį-klauso – atsakė.

— Neklauso..... ij..... tai negerai.....

Ilenka pakilo nuo grindų ir vėl atsėdėjo ant kanapos. Išrodė baisiai. Veidai buvo raudoni, akys pilnos ašarų, suveltai plaukai karojo ant burnos, drabužiai sudraskyti. Ant grindų šian ir ten stovėjo karoliai, perlai, dukotai – papuošimas merginos galvos ir kaklo,

(Toliaus bus).

Budas iszsimokinimo angliszkos kalbos.

Raszosi	(Tąsa).	Tarfasl	Relszkia.
Here	hijr		czonai
Heroism	herojijm		drasa
Hesitate	hesitejt		abejoti
Hide	hejd		slėptis
High	hej		augstas
Himself	himself		pats save
Hire	hejer		iszmesti
Hole	hool		kiaurine
Holiday	golidej		szventė
Home	hoom	tėvynė, namas	
Honest	anest		teisus
Honey	hani		medus
Honor	aner		szlovė
Honorable	anerebl		szlovingas
Hoof	huul		patkava
Hook	huk		pakabinczius
Hope	hoop		nodeja
Horse	hoors		arklis
Horseback (on)	hoorsbek		reitas joti
	(Toliaus bus).		

SIUTAI SIUTAI SIUTAI

Geriausį visokio kaino siurčiausios matarijos, drūprekės tai daug pigesnės dyk sykj pas mus, o per tai, naujausios mados, gerziausias pasinvimas, o ką kaip pas kitas. Pabau-sitikijsi apie mus sztorą.

Skaityk! Skaityk! Skaityk!

O perskaitės neužmirszk, kad jeigu pas mus užsisteliuosi siutą, tai jis tiks teip kaip apgijęs dėpto, kad mus kriaucziai moka dirbt gerai ir greit. Ateik, o nesigraudjisi. Pas mus gausi drapanų kokj tik nori. Neužmirsz vieta ir numarą

LEWIS Bro's,

48 Grand Str.,

Brooklyn, N. Y.

S. GINSBURG,

PARDAVINETOJAS LAIKRODELIU, IR TEIP VISOKIU AUKSINIU IR SIDABRINIU DAIGTU. PATAISYMAI UŽ ŽEMIAUSIAS PREKES. TEIPGI PUIKIU AUKSINIU IR SIDABRINIU LAIKRODELIU IR LENCIUGELIU. SIENINIU LAIKRODŽIU. SKAMBINAMI LAIKRODŽIAI NUO 60c. AUGSZTYN.

51 Grand Street,

Brooklyn, N. Y.

Temikit Lietuviai

Sutrumpytas Lietuvoskai-Angliskas Žodynėlis, sudėtas ir izduotas kun. Petro Saurusaičio, Waterbury'o Conn. klebono.

Yra tai labai naudinga dėl lietuvių knyga, nes ne vienam atsitikime bus ji lietuviams didele pagelba.

Galima gauti pas patį autorių arba „Žvaigždės“ spaustuvėje.

ZVAIGŽDĖS AGENTAI:

T. Rauliczki
22 Broad str., Hazleton, Pa.

Stanislovas Poteliunas,
Plymouth, Pa.

ai aukas,
Mahanoy City, Pa.

Juozas Kasulaitis,
74 Carol str., Pittston, Pa.

25 W. 2nd Str.,

Antanas Zilcinskas,
Spring Valley, Ill. ir aplinkoj.

M. Szvernickas,
146 Roebel Str., Brooklyn, N. Y.

Czeponis,
72 Jubilee Str., New Britain, Conn.

Mikolas Miskunas,

8 Belmont ave., Newark, N. J.

J. Macziulaitis,

165 Ferry Str., Newark, N. J.

J. Rabikauckas,

312 Water Str., Brooklyn, N. Y.

KELIAUJANTIS AGENTAS

Andrius Mikalauskas,

25 W. 2-nd Str., South Boston, Mass.

Michael Bershatzky.

RUSKOS IR TURKISZKOS MAUDYNĖS.

Viską užlaikoma esz, stai. Aiskhrus kambariai dėl vyrų ir moterų. Atidara nuo 8:00 ryto iki vakaro.

72 Seigel Street.

Bot. Manhattan and Graham Ave., Brooklyn, N. Y.

GEO. SCHOBER,

Pardavinėja visokias mėsas, kaip tai:

Jaujiena, Avincziena, Kiauliena,

uzszras ir teip visokias importav-

us ir czionaitines mesas.

92 Grand Str., Brooklyn, N. Y.

„Saulė“

Vienatinė du-kart nedelinė gazieta iszcinianti

Amerike utarnyke ir pėtnycioje, kasztuoja

ant meto \$2.50, j užmarę \$3.50.

Kas užmokės \$3.00 tai aplaikys „S.“ ir „L. V.“

In užmarę „Saulė“ ir „Linksma V.“ \$4.50.

Adresavokite:

D. T. BOCZKAUSKAS,

520-522 South All., Mahanoy City, Pa.

Naujena Naujena!

SKAITYKIT VISI

LIETUVISZKA LENKISZKA APTIEKA.

Apgarsinu savo tautieciams jog mano Lietuvoskoz Lenkiszkoz Aptiekoj 335 Grand Str., randasi visoki vaistai ir žolės vartojamos kaip gydymas Europoje, **trajanka** ir t. t. Teipogi labai pigiai galima gauti specializ-

kas liekarstas nuo visokių ligų kaip tai: nuo užsizaldimo, plauceių užsidedimo, sunkaus kosulio, džiovos; teipgi nuo romatizmo, kau-ly lauzimo, kojų traukinio, galvos skaudėjimo, neuralgijos, visokių puezku. Vaistai nuo pilvo skaudėjimo, duduodanti gardumą prie valgio ir daugybė kitokių. Visi tie vaistai yra kuo geriausiai pritengti pagal geriausių Europos ir Amerikos Daktarų receptus ir jau daugybė lygonių jais iszsigydė, labai mažai iszduodami ant to pinigų. Visas savo vaistus iszduodami pareikuluojusiems per pacztą arba expresų j visą Ameriką. Reikale paraszkykite pas mane lai-zką o asz rodą suteiksiu jums dovani.

Mano aptiekoje yra gaunami visoki skuriniai ir elektriskzi BANDAŽAI už žemiausią prekę.

M. MAYER

EUROPISZKAS APTIEKORIUS

335 Grand str. BROOKLYN, N. Y.

tarpe Marcy ave. ir Havemayr Str.

Telephonas 1342 Williamsburg.

DR. LEO. LANDES,

LIEUVISZKAS DAKTARAS.

124 E. 24 UL., NEW YORK.
Garsingas gydytojas vyriskų ir moteriskų ligų. Mokinio universitete New Yorke; praktiko ligonbučiuose Wied niuje, Berlyne, karaliskoje mokykloje Londone, buvo perditiniu mokslo Lebanon, Balleve, Port Graduale Hospital College ir t. t.

USZTIKRINA ISZGYDYMA

visų slaptų ir paprastų ligų, kaip tai: plaučių, kepenų, skaudėjimą vidurių, galvos, nepamietų, apalpimą, skaudulius, žaizdas, tiningą, moteriskas ligas ir nevalingumą. Gydymui nerviskų ligų reikia naudoti elektrikinias prietaisus.

VISOKIAS LIGAS

iszgydysiu į keles dienas, kaip tai ligas pilvo, uždegimą žarnų, išdžiūvimą pieno, skaudėjimą lūpų, nosies, akių, ausų, nustojimą pajiegy ir t. t. Iszgydymai užtikrina kiekvienam atsitikime. Chronizhas ligas gydan pasekmingai, ir slėpemas ligas užlaikau slaptai.

Dr. Leonard Landes,

134 E. 24-th str., cor. Lexington ave.

Offiso valandos: { nuo 9 rito iki 1 popiet
{ nuo 5 po piet iki 8 vak.

Nedėliomis: { nuo 8 iki 10:30 ryto ir
{ nuo 2 iki 5 val. po piet.

RODA PER GROMATA DYKAL

Užpraszydami gyduoles prisiųskit \$1.00.
Jeigu sergi tai parasyk kiek turi motų, kiek sveri ir aprasyk savo ligą, o aš prisiųsiu gyduoles kurioms iszgydysi.

CAECILIA HALL,

GEO. SCHMIDT, PROPRIETOR.

Užlaiko visokius gėrymus, kaip tai:
* VYNA, SZNAPSA IR ALU. *
No. 101 & 103 Grand Street;
Brooklyn, N. Y.

Teipgi yra pulki salė dėl mitingų, veselijų ir teip visocių susirinkimų. Czion Szv. Juozapo ir szv. Kazimiero draugystės laiko czion savo susirinkimus.

„KATALIKAS“

Lietuvizskas Sanvaitinis laikrasztis.

Iszeina Chicago, Ill.

Kasztuoia ant metu \$1.50.

Norinti uziraszyt, tu ri adresuoti:

Katalikas Publishing Co.,
3222 Auburn Avs.,
Chicago, Ill.

LIETU VISZKA APTIEKA IR BROOKLYNO PACZTA, (S. S. No. 23.)

Pilna visokių aptiekoriskų tavoru. Turi visokiu Europizsku ir Amerikonizsku gyduoliu, kaip tai tisingiausių lietuviszką TRAJANKA ir teip visokiu žoliu, szaknu — kokiu ant svieto randasi ir nuo visokiu ligu.

Aptiekoi visada galima szaukt daktara uz dyka.

Atsiszaukentiems per gromatą apraszantiems savo ligą duoda rodas ir prisiunze gyduoles per pacztą arba expressą. Aptiekoi galima susikalbet lietuviszkai, lenkizskai, rusizskai, vokizskai, anglizskai ir visokiom kalbom, Receptus sudedam nuo visokiu daktaru Amerikonizsku ir Europiszku.

Money Orders ir registravotus gromatas galite siust isz czionais.

64 Grand Str., Brooklyn, N. Y.

Carl A. Buchbinder,

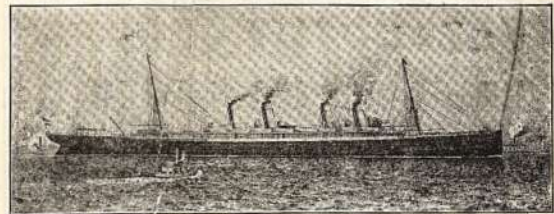
TELEPHONE CALL 1426 WILLIAMSBURGH.

BISCHOFFS-BANKING-HOUSE

uždėta 1848 metu

Name Staat—Zeitung, prie užvažiavimo ant Brooklyno tilto, New-Yorko

Sineziame pinigūs į visas dalis svieto pigai, saugel ir greitai

ISZDUODAME SZIPKORTES IN EUROPA IR ISZEUROPOS.

Bankoje savo visados laikome daugybę pinigų dėl iszmainymo, kaip tai: Maskolijos rubliu, Vokietijos markių, Austrijos guldenų ir t. t.

Dabar sineziam pinigūs tiesiog į namus.	via (Express)	\$33
100 rublių už	\$52.50	reguliariszko laivo \$30
50 „ „ „	\$26.50	Isz N. Y. į Antverpa \$28
25 „ „ „	\$13.38	Isz N. Y. į Rotterdamą \$28
20 „ „ „	\$10.75	Isz Brema į New Yorką ant greitlaivio
15 „ „ „	\$8.13	(Express) \$38.50
10 „ „ „	\$5.50	Isz Brema į N. Y. ant regulariszko laivo
5 „ „ „	\$2.88	\$36.50
Szipkortės (laivakortės) į Europą.	Isz Hamburgą į New Yorką ant greitlaivio	\$39.50
Isz New Yorką į Brema ant greitlaivio (Express)	\$33	ant regulariszko laivo \$35.—
„ „ „ „ ant regulariszko „	\$30	Isz Antverpo į New Yorką \$38.50
Isz New Yorką į Hamburgą ant greitlaivio	\$30	Isz Rotterdamą į New Yorką \$38.50

Dėlei artesnės žinios raszyk į

Bischoffs Banking House,

2 Centre str. (Staats-Zeitung Building, New-York

Nedėlioje Banks atvira nuo 10 iki 12 įtal.

BENZIGER BROTHERS

36 38 Barclay st,
NEW YORK, N. Y.

Iszdirbėjai
KARUNU,
VELIAVU,
ir yvairiausių
ŽENKLELIU
Teipgi specializškai darome szilkinius ir auksinius ISZSIUVIMUS.

Ant pareikalavimo visados prisiunsiame prabas ir tavoru prekes, teipogi ir didelę ilustravota katalogą prisiųsiame už yka. Raszyk ant adreso:

Benziger Brothers,

36 & 38 BARCLAY STR., NEW YORK, N. Y.

NAUJAI INTAISYTA

„ZVAIGZDES”

★ SPAUSTUVE ★

Atlieka visokius drukoriszkus
darbus gerai, pigiai ir greitai:DRUKUOJA KNYGAS, CIRKULIORIUS, KONSTITUCIJAS DEL
DRAUGYSZCIU, GROMATAS, VISITING, BUSINESS CARDS IR

VISUS KITUS DRUKORISZKUS DARBUS.

Kas darba paves, nesigraudys.

★ ★ ★

SPAUSTUVE YRA PO NUMARU

94 GRAND st.,
BROOKLYN, N. Y.**FR. PUSTET & CO.**Atliekti visokius drukoriszkus dar-
bus del szvento Tevo ir szv.

Ritu Kongregacijos.

Iszduoda ir parduoda knygas visokiose kalbose, kaip tai:
lotyniszkoje, prancuziszkoje, angliszkoje, vokiszkoje, len-
kiszkoje, lietuviszkoje ir kitose.Dirba pas save ir pargabena isz uzmarės visokius baž-
nytinius daiktus kaip tai: arnotus, kopas, kielikus, lik-
torius, szventųjų stovyklas ir t. t.Teipgi parduoda Szkaplierius, Razanczius, ignoselius
ir visokius szventuju pavekslus.

Visus daiktus laiko ko geriausius, o parduoda ko pigiausia.

52 Barclay str.
New York.

TELEPHONE 4548 COTLAND.

Turi didelius sklodus, Ryme, Ratisbonoje, Cincinnati ir New York'e.

Sveikata! -- Ilgas Gyvenimas!Teip visi sako, kurie perka valgius nuo **J. Krauczeliono**.
Jo sztoras visada yra pripildytas szvieziais tavorais, kuriuos
pardavineja daug pigiau kaip kiti. Užcedyk pinigus ir su-
druotk savo sveikatą pirkdamas valgius pas**J. Krauczeliona,**

118 GRAND STR.,

BROOKLYN, N. Y.

JAMES J. MCGINTYLAIDOTOJAS LAVONU IR BALSAMAVOTOJAS
PRIE LIETUVISZKOS PARAPIJOS BROOKLYNE.Laidoja ant visokių
kapinų.PARSAMO KARIETAS ANT SZERMENU, VESELJU IR
KITUOSE REIKALUOSE LABAI PIGIAL.Gyvenimas ir kancelarija po No. 72 South 2-nd Str.
Slonia po No. 76 South 1-st Str., Brooklyn, N. Y.

Stonia atdara diena ir nakti.

Telefonas 559 Williamsburgh.

SIAPTYBE.Skaityk szitą su atyda; gal szitą ar kitą sauvaitę reika-
lausi mano pagalbos. Per daugelį metų asz užsiėmiau gydy-
mu vien tik vyriszkių ligų, nezurint isz kokios priezasties ki-
lusių kaip to: Silpnumą lytiszkių daliu, ligas paeinvezias
per iszdykimą jaunystėje, negerus sapnus, užsikretimus, tini-
mą ingstu, baltus t-kejičius, užnuodijimą kraujo (pradžioj ar-
ba įsisenėjus), iszbėrimą szaszais ant lytiszkių daliu, skausmin-
gus szlapinimus, sutinimus, sulaikymą szlapumų, syphilis,
puslės ligas, ir kitokius prietikius kaip netikimą prie apsi-
vedimo, plautį, užpavietrijimą ir t. t. Visi kurie nestboja
sunkios ligos arba yra pripažinti už neiszgydomus per kitus
daktarus, užprasau atsilankyti pas maną. Asz iszgydan
kada kiti negali. Netrotyk laiko su patentuotomis gyduolė-
mis ir nesuprantanziais aptiekioriais! Mano ofiso praktika
yra didžiausia New Yorke. Ne bijok, atėik, o busi iszgydy-
tas per Seną Daktarą Bryan.**PASARGA.** Vyras siekiantis iszgydymą slaptin-
gos ligos ne tur mėginti. Užcedyk
pinigus laiką ir skuusmus gydydamasis mano budu. Asz tik
vyrus gydan. Perziurėjimas uzdyką. Aiszkliai yra matoma,
jog asz galiu geriau gydyti kaip familijų daktarai, katrie mė-
gina gydyti kiekvieną ligą. Netrukdyk laiko mėginimais.
Asz greitai gydan už pigę mokesči.**Sianas Daktaras Bryan,**

249 East 21st Str., kamas 2nd ave., New York City.

Rodas davinėja uzdyką. Vidutinė mokesis sykiau su gyduolėmis. Iszkirpk szita
ir paduok serganziam draugui. Ofisas atdaras kasdien iki 8, nedėlioj tik popiet.

KNYGOS

gūnamos „ŽVAIGŽDĖS“

Spaustuvs.

←o→

- Basanavicius** Dr. J. Medega mūsų tautiškai vaistūnikystai. Shenandoah, Pa. 1898 m. pusl. 38 su 2 autoriaus paveikslais 40 c.
- Lietuviškai** Trakizskos studijos. Shenandoah, Pa. 1898 m. pusl. 128. 60
- Lietuviškos** pasakos pusl. 192 pasakų 200. 1,50
- Basanavicius**. Pajauta Lizdeikos dukte, arba Lietuva XIV simt. metije. Istorizska apysaka. knyga I Shenandoah, Pa. 1898 m. pusl. 155. 60
- Kun. A. Burbos** Prozaizski rasztai. Labai gražios apysakėles. Naujus perspaudimas. Shenandoah, Pa. 1900 m. pusl. 156. 80
- Dzukizskos** dainos Traku paviete užrašytos. 75
- Kristijonas** Donelaitis. Rasztai. Keturi meto laikai. Shenandoah, Pa. 1897 m. pusl. 134 40
- Katalikų** Bažnyčia ir mokslas pagal prof. Zahna. 20
- Ir Jonas**. Lietuviški dainiai pradžioje XIX simtmečio. Kliasiszka tautiizskos periodas. Shenandoah, Pa. 1898 m. psl. 53 40
- Medega** Simano Daukanto biografijai. Su 14 paveikslėliu. Shenandoah, Pa. 1898 m. pusl. 128 prekė. 1,00
- Milukas** kun. A. Rankvedis Senovizskos Istorijos pagal Fisherį T. Gazeau ir kitus. Knyga I Rytu szalys su 14 paveikslėliu. Shenandoah, Pa. 1898 m. 50
- Rankvedis** Senovizskos Istorijos. Knyga II pagal Fisherį ir kitus su paveikslėliais. Shenandoah, Pa. 1898 m. prekė. 40
- Lietuviškas** Albumas. Dalis I. Paveikslai istorizski vietų ir kitokių. Ir paveikslai lietuvizskų naminių ir iszdarbių. Shenandoah, Pa. 1900 m. prekė. 50
- Neris** P. Populiarizskas rankvedis Fizikos, su illiustracijomis. Shenandoah, Pa. 1899 m. pusl. 102 prekė. 75
- Radvicziūtė** M. Anima Vilis, Apysaka. Lietuviškai vertė Jonas Montvila. Shenandoah, Pa. 1898 m. pusl. 169 prekė. 75
- Sienkiewiczus** H. Tvanas. Vertė K. A. K. dalis I. Shenandoah, Pa. 1900 m. pusl. 178. 80
- Tvanas**. Dalis II. Shenandoah Pa. 1900 m. pusl. 194. Puikiausia apysaka lietuvizskoje kalb. 1,00
- Duonos** jieszkotojai. Lietuviškai iszguldė V. Stagaras. Shenandoah, Pa. 1897 m. pusl. 82. 35
- Cehmidt**. Valdimieras apysaka.

- Lietuviškai iszguldė kun. A. Milukas. Shenandoah, Pa. 1901 m. prekė. 25
- Pabrieža** kun. A. Botanika, arba tautišius auguminis. Shenandoah, Pa. 1900 m. pusl. 166 1,00
- Valancziuskas** vysk. M. Zemaičių Vyskupystė. Antra laida. Shenandoah, Pa. pusl. 247 1,00
- Du broliai**. Atsitikimas isz paskutinės Turky su Maskolais karės. Vertė A. J. J. K. 1897 m. Shenandoah, Pa. pusl. 12. 3
- Kankinimas** Katalikų Lietuvoje abėnai ir Kražiuose. Dėl Lietuvizsko teatro. Paraszė Akmevinis. Plymouth, Pa. 1898 m. pusl. 39 prekė. 20
- Padėjimas** Lietuvių tautos Rusų vieszpatytėje. Itusizskų kalboj prekė. 1,00
- Stacijos** arba Kryžiaus kelias parengta kun. A. Burbos. Plymouth'o, Pa. kiebono. 1897 m. prekė. 10
- Antanas** apysaka B. Pruso. Isz lenkizsko vertė Selimas ir K. Moygo ir kun. Pabrezos Iuszkai pas S. Daukanta. Shenandoah, Pa. 1897 m. prekė. 15
- Paskutinės** Miszios. Isz lenkizsko Shenandoah, Pa. 1897 m. pusl. 45 prekė. 20
- Lietuviškos** Kanklės. Shenandoah Pa. 1897 m. prekė. 5
- Kun. A. Totorius**. Pamokslai gerų žmonių. Shenandoah, Pa. 1900 pusl. 95 prekė. 60
- Ant geresnės popieros. 75
- Lietuviškas** Albumas I laida Shenandoah, Pa. 1898 m. 50
- Albumo** II ir III laida. 1,00
- Abdarytas kasztuoja 1,25
- Kun. Burbos**. Prozaizski rasztai Tomas II 50c.
- Ta pati knyga ant geresnės popieros kasztuoja 60c.
- Katalikų** Bažnyčia ir mokslas antra laida kasztuoja tik 15c.
- Kun. P. Saurausitis**. Lietuviškai anglizskas žodinelis 75c.
- Anglizskai** lietuvizskas žodinelis kasztuoja 50c.
- Trumpi atsakimai** ant užmetinėjiprieš Rėligiją 20c.
- Dogmatas** apie Pragarą 15c.
- Paslapieziai** Gyvojo Ražancziiaus 25
- Juokų** knygetė kasztuoja 25c.
- Iszguldimas** Lioretanizskos Litaniijos kasztuoja 30c.
- Istorija** Szventa, Seno ir Naujo isztatimo ka-ztuoja 50c.

Lietuviška Krautuve visokiu siuвам

Maszinu. Parduodu naujas i antru ranku siu-vamas maszinas. Teipgi užlaikau visokius reikalingus daiktus prie siuвамu maszinių ir taisau. Žmonės vra persitkrinę apie gerumą mano maszinių nes 20 metų kaip tuomi užsimu.

J. Matulevicius
256 Grand St.
BROOKLYN, N. Y.

Tikrai gryna altoriaus Vyva

— GAUSITE PAŠ —
BARNSTON Ta Co
6 BARCLAY STR.
New York'e.

Importuoja ie usiszka arbata, kav ir visoki vyna.

PALACE ALL, HENRY GERK Prop.

89 - 93 GRAND ST. N. Y.
Svetainė parsamdo del veselijų, balių, koncer t. t.
Gerymai geriausių pigiausių prel

Mateusza deika Lietuvizskas oo agentas.

Kas nor gauti darbą, tugul kreipiasi prie m.
Apart to turi, kija didele sale vadinama „Wagon Hall“ del teatro, vestybuliu ir szcep pasilinkaminim. Apie gerymus nereik nei sakies visi žino ju gerumą.

M. EKA
154 Clinton St. Claremount av.
M. H. L. J.

Pirmosios Hotelų UZLAIK SCRANTON'E P. AVICZIA.

Geriausia ir rodos vieta del lietuvių. Piliatos visoki gerymai ant ger. N. Y. Nepamiršite Hotella
Petrpavicziaus,
po No N. Main Ave.

Daktaras isz Lietuvos!

Dr. Med. Leon Cherurg
52 ELDRIDGE Str. New York.
Tarp Canal ir Hester ulycių,
OFISO VALANDOS:
Nuo 8 iki 10 isz ryto
Nuo 2 iki 3 po piet
Nuo 6 iki 8 vakare

Vyrai, neturinti gana pinigų iszpirkti szipkortes, gali už labai pigia prekę nuvažiuoti į BREMA ir HAMBURGA per 8 dienas. Raszik ar atsizsazuk į
Columbia Shipping Office,
158 Suffolk Str.
New York, N. Y.

Jurgio Hoffmano Aptieka

13 Grand str.
Brooklyn, N. Y.

(Tik jo iszleidžiamas).
Pats padarytojas ir laikytojas trejankos ant visos Amerikos, padaryta isz penkes deszimts dviejų visokių auguoliu ir žoliu, kokios tik randasi ant žemės. Parduoda retalizskai, svarų už viena dolerį, ir teipgi parduoda ketvirta dali svaro už 25 centus už paka, ir pardavinėja laikytojams trejankos, kiek katras reikalauja, deszimts svarų už \$6.00.

Visados yra ant rankos, ir laikyti pagal senovizską ir europiejiszką madą, aptiekių randasi, kaip tai herbn, žolių ir teip toliaus.
Kas tik reikalaujate virsz minėtų giduolių, galite siusti pinigus per Money Order, o asz jum prisiusiu per expres reikalingu daiktų. Hoffmano Reumotizmo gydudolė \$2,00, tikras iszgidinimas; Hoffmano plauczių gydudokruopės del kraujo, dvidezimts viena giduolokruopė ir dežutė už 15 centų. Hoffmano kosulio maiszimas 25 centai.

GERIAUSIA UZEIGAL PAS Petra Draugali

Užlaiko geriausius trunkus, cigarus ir užkandžius, teipgi suteikia geras rodas visokiuose reikaluose del savo tautiečių.
73 Grand str. Brooklyn, N. Y.
Visi pas save tautietij!

VYTAUTO HALE. (Svetaine)
Užeiga del lietuviu. Visados szviezes gardus alius, likerial ir kiti gerymai.
Pooltė Kvepentis
belis. Cigarai.
Roda duodu visokiuose reikaluose, iszsimant amerikonzskas popieras, pasduodant i kariuomenę ir t. t.

A. P. Adamus,
102 Grand Str. Brooklyn, N. Y.

Specijalizskas Iszpardavimas!

TIK PER DVI DIENAS

PETNYCZOJ ir SUBATOJ 3 ir 4 MOJAUS

I. AWERBACH and COMP.

179 Grand Street,

Brooklyn, N. Y.

Kiekvienam perkanežiam
viena svarą KAVOS arba pu-
sė svaro ARBŲOS duodame
dvi rankų malevotas ir paauk-
suota TORELKAS tokie
kaip paveikslėliai rodo, kurių
krasčiai galima abdabinti si-
ni gūdone

kiniais kaspinais arba tuziną dubeltavai nikelvotų arbatinių sžauks-
tukų. Sziokios progos nekad dar nebuvo. Ai yra dėl jusų paczių
nauda pas mus perkant. Pameginkite ir persikrinkite.

Mes gvarantuojame jums užganedyti atė pinigų sugražyti. Mes
importavojame patys savo KAVA ARBAT ir **prezentus** kuriuos
duodame. Tukstanežiai visokių daigtų iszvirčių galite iszrinkti sau
prezentus.

I. AWERBACH & CO

179 GRAND STREES, BROOKLYN N. Y.

TERP BEDFORD IR DRIGES AVEN.

Neuzmirtzkit perskaiyt agsinima

JOHN J. GORMAN,

229-235 Grand Str.,

Brooklyn, N. Y.

kuris patilps szioj viet

MOKSLIŠKAS IR LITERATIŠKAS LAIKRAŠTIS

„DIRVA“

Išcina kas trys mėnesiai, pavidale knygos nuo
100–160 puslapių ir daugiau. Kaštuoja \$2.00,
(8 markės, 10 frankų) ant metų.

Dirvos siekiu yra per išleidimą mokslškų
knygelių pakelti mūsų literatūrą. Autoriai
rankvedžių įvairių mokslo šakų Dirvos išlei-
tuvėje ras pageidaujamas išlisciojus, kurie jų
veikalus gražioje ir pritrinkančioje formoje pa-
duos į lietuviškos visuomenės rankas.

Visi platesnių pažiūrų tautiečiai pripažino Dir-
vą už prakilniausią laikraštį, atnešantį garbę
mūsų literatūrai.

Kožnas prakilnesnis lietuvis privalo papuošti
savo namą Dirvos knygelėmis.

Norinti gauti Dirvos numerį ant pažiūros turi
prisiųsti 50 centų; už dyką siųsti savo knygas
ant pažiūros Dirvos redakcija negali, nes jų
išleidimas brangiai kaštuoja.

Patrijotiškos draugystės arba kuopos, imda-
mos po kelis arba keliolika egzempliorių, gau-
na Dirvą daug pigiaus.

Rašant ir siunčiant pinigų ar rankraščių,
reikia padėti tokį antrašą:

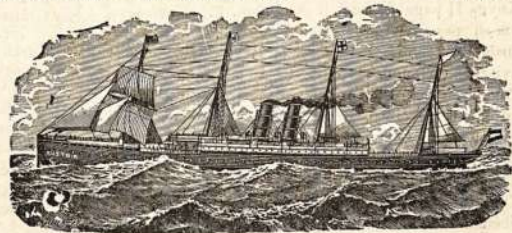
REV. A. M. MILUKAS,

Shenandoah, Pa.

MAX KOBRE Lietuviszka Banka

40 Canal Str., — 142 Division Str.,

New York.

Prieteliai! duodu jums žinią, kad mes parnuodam Sziškortes ant visų
greiciausių laivų už pigiausią prekę. Esu užtvirtintu agentu ant lini-
jų, North German Lloyd Bremeno; Hamburg American Line Hambur-
go; Red Star Line Antverpo ir Nitherlands Line Roterdamo. Siun-
cziamo pinigų, kuriuos jusų prieteliai geuna į 15 dienų. Mūsų kanto-
roje galite susisznokėti lietuviszkai ir lenkiszka. Ateikite ir persili-
dykite, kad mes per 25 metus su kožnu apsiėjome teisingai. Teisposi
parduodam tikietus ant visų geležinkelių Amerikoje ir Europoje.

Duodam žinot kad mes priimam pinigų į depositą bankos ir mo-
kam po 3½ procentus ant metų. Procentą tik tą mokam nuo 50 dole-
rių ir virszaus, ale kad buva padėti ne mažian kaip 6 mėnesius. Padėti
ir iszimti gali kožną dieną nuo 9 ryto iki 2 po pietų ir nuo 4 iki 8 va-
landai vakare.